

LA FLAUTA MÀGICA

WOLFGANG AMADEUS MOZART

«La il·lusió de la meva vida
és compartir la meva passió
per la música»

CARMEN MATEU

Moltes gràcies per ajudar-nos a fer-ho possible!

Presentat per:

Organitzat per:

Amb el copatrocini de:

Amb la col·laboració de:

Amb el suport de:

Mitjans de comunicació oficials:

Productes oficials:

Festival Castell Peralada és membre de:

El Festival dóna suport a:

2018 Any Patrimoni cultural:

Agraïments:

LA FLAUTA MÀGICA

Wolfgang Amadeus Mozart

6 i 7 D'AGOST

Die Zauberflöte. Òpera còmica (*singspiel*) en dos actes

Música de Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Llibret d'Emanuel Schikaneder (1751-1812)

inspirat en *Lulú o la flauta màgica* d'August Jacob Liebeskind

Estrenada el 30 de setembre de 1791 al Freihaus-Theater auf der Wieden de Viena

AUDITORI PARC
DEL CASTELL
a les 22 h

**Estrena
nova producció**

Sarastro

Andreas BAUER

Tamino

Liparit AVETISYAN

Orador

Christopher ROBERTSON

Sacerdot I i home armat II

Gerard FARRERAS

Sacerdot II i home armat I

Vicenç ESTEVE MADRID

Reina de la Nit

Kathryn LEWEK

Pamina

Olga KULCHYNSKA

Les tres dames

Anaís CONSTANS

Mercedes GANCEDO

Anna ALÀS

Papagena

Júlia FARRÉS-LLONGUERAS

Els tres nens

Júlia CARREÑO, Núria POU,

Anna RUIZ, Aina SALA,

Júlia SALAMERO, Núria VIVES

Papageno

Adrian ĚROD

Monostatos

Francisco VAS

Sacerdot III

Lluís SOLER

Direcció musical

Josep PONS

Direcció d'escena i escenografia

Oriol BROGGI

Disseny d'il·luminació

Albert FAURA

Disseny de vídeo

Francesc ISERN

Disseny de vestuari

Berta RIERA

Assistent musical

Diego GARCÍA RODRÍGUEZ

Assistent de direcció

Marc SERRA

Assistent d'escenografia

Josep IGLESIES

Assistent de vestuari

Núria MANZANO

Operador de càmera

Damià HARO

Coordinació de vestuari

Nadia BALADA

ORQUESTRA SIMFÒNICA
i COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
Conxita GARCIA, direcció del Cor

Producció

FESTIVAL CASTELL DE PERALADA

CASINOS

GRUP PERALADA

AMB EL

FESTIVAL
CASTELL
PERALADA

Acosta Danza, Carlos Acosta. © Iñi Ferrer

CASINO BARCELONA · CASINO PERALADA · CASINO TARRAGONA · CASINO BARCELONA.ES

Argentina: MELINCUE CASINO & RESORT · SANTA FE CASINO & HOTEL

Uruguay: SALTO HOTEL & CASINO · RIVERA CASINO & RESORT

Xile: OVALLE CASINO & RESORT

www.grupperalada.com

Regidors

Xesca LLABRÉS i Albert ESTANY

Regidora de llums

Àngels LEON COLL

Pianista repetidora

Rupert DUSSMANN

Adjunta de producció

Núria PUJOL

Direcció tècnica

Vicenç COLOMER

Cap de Muntatge i Escenografia

Juan Antonio ROMERO

Equip d'escenografia

Agustí CUSTEY, Carles VARELA, Sergi CLOPÉS,
Francisco Javier DASTIS, Manuel MÚÑOZ,
Jesús MAROTO, Àngelo VERGARA,
Pere SÁNCHEZ, Juanca MARTÍNEZ, Ana SOJO,
David PARRILLA, José Enrique PACHÓN,
David HERRERA, Víctor SOLER

Cap d'il·luminació

Cesc BARRACHINA

Equip d'il·luminació

Juan GÓMEZ, José FORTÚNEZ, Alfons NAVARRA,
Roc LAÍN, Yuri PLANAS, Simón E. OSUNA,
Carles COMAS, José NAVARRO, Albert MOSOLL

Attrezzo

Montserrat BAEZA, Miguel Ángel PACHÓN,
Zubel ARANA, Xavier AUSALLÉ, Mariola LÓPEZ

Cap d'Equip de Suport de Muntatge

Antonio VARGAS

Equip de suport de muntatge

Àlex ARRANZ, Aleix BONAL, Quim CASELLAS,
Victor ESCRIBANO, Marc GRAU, Ferran LAMBEA,
Joan LAMBEA, Sergio LLORENS, Nil MARTÍ,
Ferran PERALBA, Aleix PINADELL,
Adrià PUNTUNET, Iu TEIXIDOR, Ernest TEYS

Tallers de construcció de l'escenografia

ACOMODO, AGUSTÍ EMPORDÀ, FUSTES ESTEVE I
TALLER DEL FESTIVAL CASTELL DE PERALADA

Cap de Sastreria

Núria FÀBREGAS

Equip de sastreria

Carles SOLÉ, Núria MONFORT, Lluc ARMENGOL

Confecció vestuari

ÉPOCA BARCELONA

Cap de Caracterització

Toni SANTOS

Equip de caracterització

Cristina REPULLO, Rut FULGADO, Susana VILA,
Alicia DVORSKA, Alicia MACHÍN,
Carolina SUÁREZ, Diana GALI, Maria DURAN,
Nani BELLMUT, Noemí JIMÉNEZ

Perruques

Toni SANTOS

Cap de So

Joan SALLERAS

Equip de so

David SALLERAS, Montse SALLERAS,
Frank AGUSTÍ, Jordi RODEJA, Carles AULI

Traduccions i sobretítulat

Savinen traducciones SL

Una nova producció de:

Agraïments a:

Gao Xingjian

Galeria Senda

Consumo mixto 5,6-7,8 (l/100 km) y emisiones de CO₂ 148-184 (g/km).

Nuevo CLS. Tu próxima aventura.

La mejor experiencia es la que aún no has vivido. Empieza a hacerlo con el nuevo CLS, un coupé de proporciones perfectas que amplía el concepto de deportividad gracias a su elegante figura. La comodidad de su interior y su personalidad externa, crean un modelo salvaje e innovador que brilla con luz propia gracias al sistema LED High Performance. Simplemente coge aire y disfruta de tu próxima aventura.

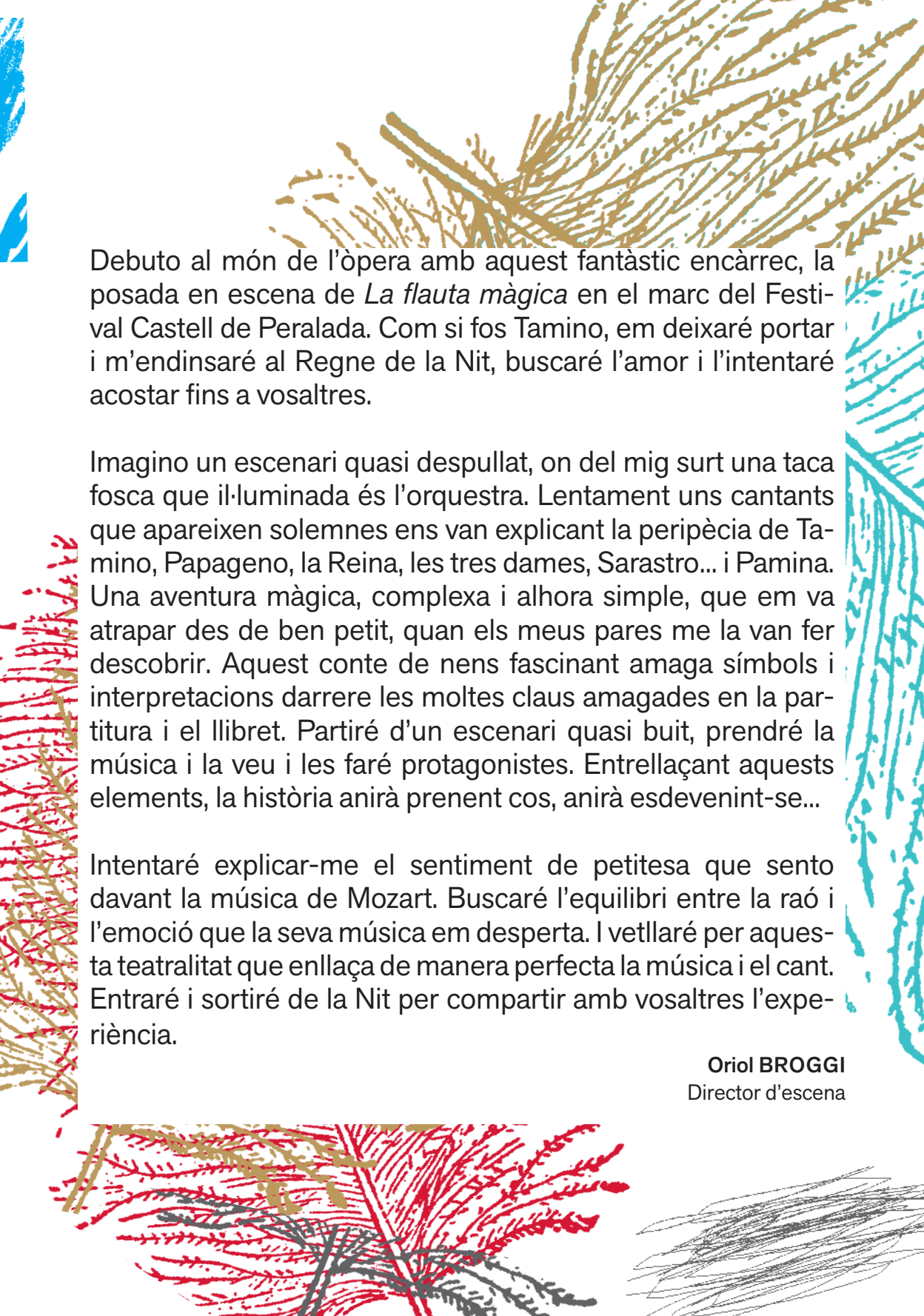
Mercedes-Benz
The best or nothing.

LA FLAUTA MÀGICA

- 9 **Resum argumental**
- 17 **Sempre al servei de l'autor**
Entrevista a Oriol BROGGI, per Juan Carlos OLIVARES
- 23 **Més enllà del *singspiel***
Jaume RADIGALES
- 27 **El rerefons maçònic de *La flauta màgica***
Pere-Albert BALCELLS
- 33 **Noves mirades per a l'òpera**
Ana María DÁVILA
- 39 **Biografies**
- 71 **Resumen argumental**

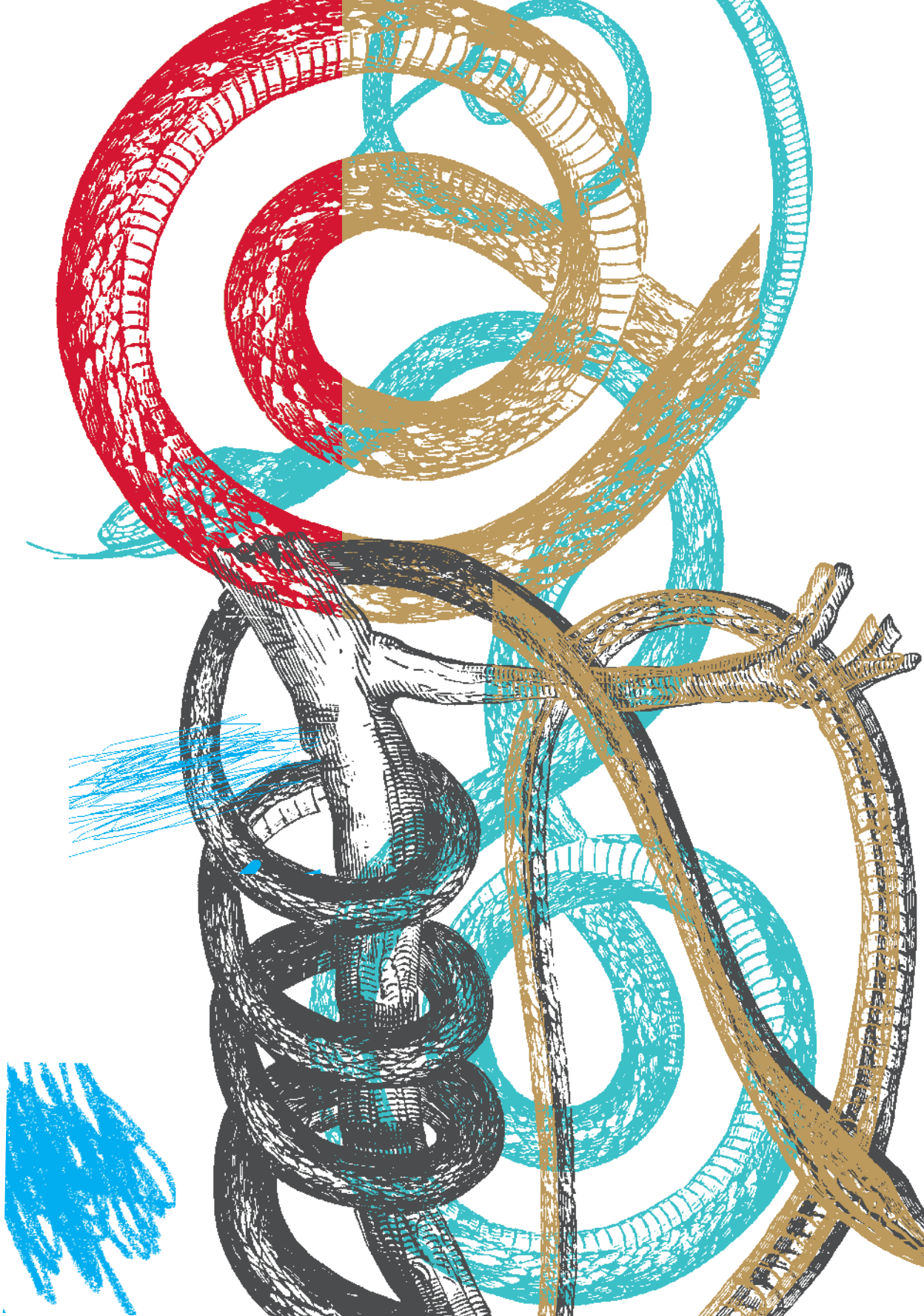

Debuto al món de l'òpera amb aquest fantàstic encàrrec, la posada en escena de *La flauta màgica* en el marc del Festival Castell de Peralada. Com si fos Tamino, em deixaré portar i m'endinsaré al Regne de la Nit, buscaré l'amor i l'intentaré acostar fins a vosaltres.

Imagino un escenari quasi despullat, on del mig surt una taca fosca que il·luminada és l'orquestra. Lentament uns cantants que apareixen solemnes ens van explicant la peripècia de Tamino, Papageno, la Reina, les tres dames, Sarastro... i Pamina. Una aventura màgica, complexa i alhora simple, que em va atrapar des de ben petit, quan els meus pares me la van fer descobrir. Aquest conte de nens fascinant amaga símbols i interpretacions darrere les moltes claus amagades en la partitura i el llibret. Partiré d'un escenari quasi buit, prendré la música i la veu i les faré protagonistes. Entrellaçant aquests elements, la història anirà prenent cos, anirà esdevenint-se...

Intentaré explicar-me el sentiment de petitesa que sento davant la música de Mozart. Buscaré l'equilibri entre la raó i l'emoció que la seva música em desperta. I vetllaré per aquesta teatralitat que enllaça de manera perfecta la música i el cant. Entraré i sortiré de la Nit per compartir amb vosaltres l'experiència.

Oriol BROGGI
Director d'escena

Resum argumental

LA FLAUTA MÀGICA

Música de Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)
Òpera còmica (*singspiel*) en dos actes

Estrenada el 30 de setembre de 1791
al Freihaus-Theater auf der Wieden de Viena

Llibret d'Emanuel Schikaneder (1751-1812)
inspirat en *Lulú o la flauta màgica*
d'August Jacob Liebeskind

Prehistòria

Hi havia una vegada la Reina de la Nit i el seu espòs que governaven el setè cercle solar. Quan ell morí, la Reina va cedir tot el poder al savi Sarastro, amb l'encàrrec d'ocupar-se de l'educació de la seva filla, Pamina.

Acte I

Una serp gegant amenaça Tamino, perdut als dominis de la Reina de la Nit. Desarmat i tenallat per la por, cau desmai. Tres dames, atretes per la bellesa del jove, el rescaten del monstre. Prometen veure'l aviat novament i corren a explicar a la seva senyora l'incident i la presència del jove al seu regne.

Tamino es desperta i troba Papageno, ocellaire de la Reina de la Nit. Aquest presumeix d'haver vençut ell mateix la serp, però les tres dames tornen per sorpresa i descobreixen la seva mentida, per la qual és castigat. Han tornat per lliurar a Tamino un retrat de Pamina, filla de la Reina de la Nit, segrestada –segons les dames– per Sarastro. Tamino se n'enamora a primera vista i es mostra disposat immediatament a rescatar-la. Apareix la Reina de la Nit i li promet que si aconsegueix la missió encomanada li concedirà la mà de Pamina. Papageno s'ofereix a acompanyar Tamino com a criat en aquesta empresa. Com a protecció en el seu viatge al regne de Sarastro, Tamino rep

una flauta i Papageno un joc de campanetes (*glockenspiel*), instruments màgics amb el poder d'amansir i calmar animals i éssers humans. A més, compten amb l'ajuda de tres infants per indicar-los el bon camí.

Al palau de Sarastro, Monostatos, esclau de Sarastro, assetja Pamina, sota la seva custòdia. De sobte hi apareix Papageno per impedir l'avenç de Monostatos. Tant ell com Monostatos creuen –davant l'exòtica aparença de l'altre– que són davant el diable i tots dos fugen espantats. Pamina cau desmaiada. Papageno reconeix Pamina gràcies al retrat i li explica que Tamino vindrà a rescatar-la.

Els tres infants condueixen Tamino fins als temples de la saviesa, la raó i la naturalesa i li demanen que sigui ferm, pacient i callat per aconseguir el seu objectiu. Disposat a

començar tot seguit la seva aventura, és interromput per un sacerdot que li explica els motius per què Sarastro va manar segrestar Pamina. Només la notícia que Pamina està viva l'omple d'esperança i alegria. Comença a tocar la flauta màgica. El so atreu les feres del bosc, que ara protegiran Tamino. També Pamina i Papageno, que han aconseguit fugir, han escoltat el so dolç de la flauta i van a cercar-la. Monostatos intenta atrapar-los novament. Llavors Papageno toca les campanetes i calma l'esclau i les seves violentes intencions.

Apareix Sarastro, acompanyat per les aclamacions del seu seguici. Perdona a Pamina el seu intent de fuga i la protegeix de l'assetjament de Monostatos, que és castigat. Però abans de deixar-la lliure, ella i el foraster s'han de sotmetre a una prova d'iniciació.

Acte II

Sarastro explica a Tamino i Papageno les condicions per superar les proves. Primer manament: prohibit parlar. Per a Papageno suposa un gran desafiament. Però davant la perspectiva i la promesa que després l'esperarà una companya, es mostra disposat a assumir una tan difícil prova. Apareixen les tres dames i avisen que la Reina de la Nit és al palau buscant Pamina. Recorden a Tamino la seva promesa i l'amenacen amb la mort si no la compleix. Tamino es manté ferm i Papageno comença a dubtar. Els sacerdots foragiten les dames.

Monostatos intenta un altre cop acostar-se a una adormida Pamina per robar-li un petó, però és interromput per l'aparició de la Reina de la Nit. Aquesta exigeix a la seva filla

matar Sarastro per recuperar el poder sobre el setè cercle solar. Pamina es mostra incapaç de respondre als desitjos de la seva mare, malgrat el seu amor filial. Hi intervé Monostatos, que promet fer el que sigui per obtenir l'amor de Pamina. Sarastro, avesat a les perverses intencions del seu esclau, l'expulsa de palau. Monostatos, disposat a venjar-se'n, s'uneix al seguici de la Reina de la Nit.

Comença una nova prova i Papageno flaqueja en la seva determinació. És abordat per una vella, que li fa confessar amb astúcia un compromís de matrimoni. Papageno

Figurins de la producció de *La flauta màgica* realitzats per Berta Riera. Producció d'Oriol Broggi per al Festival Castell de Peralada 2018.

s'anima a continuar, però fracassa i és separat de Tamino. Torna la vella, que es descobreix com a Papagena, la tan anhelada companya. Però la seva felicitat és efímera. Papageno és separat de Papagena.

Els tres infants salven Pamina –desil·lusionada pel silenci de Tamino– d'un intent de suïcidi, tot assegurant-li que és estimada. Pamina va a buscar-lo per unir-s'hi. Acompanyats per dos armats, i amb l'ajuda de la flauta màgica, tots dos superen les últimes proves. Quan un desesperat Papageno també amenaça de suïcidar-se si no torna a veure Papagena, intervenen de nou els tres infants per recomanar-li que faci sonar una altra vegada el seu joc de campanes... i Papagena apareix.

Monostatos intenta una altra vegada segrestar Pamina, disposat a complir per la força la promesa que li han fet: rebre Pamina com a esposa. És vençut i juntament amb la Reina de la Nit i les seves dames són expulsats del regne de Sarastro. Llavors apareixen, rendits per les proves passades, Pamina i Tamino, celebrats per tots com a nous iniciats.

Gioffrey Amadi Mozart

Sempre al servei de l'autor

Entrevista a Oriol BROGGI,
director d'escena,
per Juan Carlos OLIVARES

Gioffrey Amadi Mozart

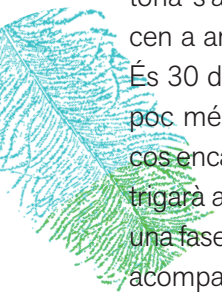
Pàgina anterior: L'Oeil Céleste de Gao XINGIAN.

És 30 de setembre de 1791 i Wolfgang Amadeus Mozart dirigeix al Theater auf der Wieden l'estrena de *La flauta màgica* (*Die Zauberflöte*). Mentrestant, a la cort de Viena observen amb preocupació els canvis transcendents que s'esdevenen a velocitat de vertigen a França. Tres setmanes abans s'ha votat la primera constitució. Amb la seva rúbrica, Lluís XVI és ara rei d'una monarquia parlamentària. La història s'accelera i els Habsburg comencen a armar-se per a una futura guerra. És 30 de setembre i a Mozart li queden poc més de dos mesos de vida. El seu cos encara es mostra sa i amb forces. No trigarà a emmalaltir. El destí ha entrat en una fase d'agitació –de revolució i mort–, acompanyat per la lleugeresa del so de les campanetes màgiques de Papageno. Un món desapareix i Mozart s'acomiada

amb un gran homenatge a les virtuts en retirada de la Il·lustració.

Una òpera prohibida

Em fascina –comenta Oriol Broggi– com *La flauta màgica* combina d'una manera tan magistral una forma en aparença intrascendent amb un fons que busca la transcendència». Una història senzilla pensada per entretenir un públic que solament buscava diversió i gran espectacle, farcit d'efectes i trucs. Un conte amb la seva princesa amb problemes, el seu heroi enamorat, una reina malvada i venjativa, un gran savi al seu temple; amb els seus personatges secundaris còmics i sinistres, un monstre, instruments màgics i proves per superar. «Però sota aquella brillant capa popular batega un relat de superació personal,

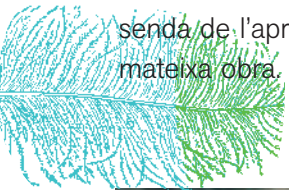
Projecte escenogràfic d'Oriol Broggi de *La flauta màgica* per al Festival Castell Peralada 2018.

es desenvolupa un viatge iniciàtic, es planteja una narració que reivindica l'accés a la veritat des del coneixement i l'humanisme. Per a Mozart només a través de la cultura s'assoleix la salvació. Només conreant la intel·ligència s'arriba a la virtut. És una obra que enalteix la dimensió de l'ésser humà».

Té tot el sentit que Broggi debuti amb aquest títol com a director d'òpera. A més de certes filies mozartianes molt arrelades de la seva família, aquesta òpera encaixa a la perfecció en el seu propi univers teatral, tan pròxim, estèticament i intel·lectualment, al despullament abanderat per Peter Brook. Ell mateix director d'una *Flauta màgica* nua, lleugera, poètica, lluminosa i essencial. «No soc un director que busqui trencar esquemes. El meu camí sempre discorre per la senda de l'aprenentatge que emana de la mateixa obra. Ensenyaments que després

intento traslladar a l'escenari de la manera que sigui més fàcil per al públic poder llegir aquells codis».

«Amb el mateix tarannà m'enfronto a aquesta nova aventura que és l'òpera. No percebo grans diferències –*reflexiona Broggi*– respecte del teatre. Hi ha la música, evidentment, però per a mi només significa un canvi de jerarquia en els elements que són els motors dramàtics de l'obra. L'actitud és la mateixa. Sempre estic al servei de l'autor, sigui aquest Shakespeare o Mozart. I la música és en *La flauta màgica* el primer, perquè estic convençut que tot està expressat a la partitura. El llibret és el vehicle per narrar un meravellós conte, però en la música de Mozart es troba el sublim. La grandesa de la metàfora és a les àries».

«Les set grans òperes que compon Mozart en una dècada (*Idomeo, Die Entführung aus dem Serail, Die Hochzeit des Figaro, Don Giovanni, Così fan tutte, Die Zauberflöte i Titus*) formen un panorama únic dels diferents discursos amorosos, antagònics o conciliadors que, a la segona meitat del segle XVIII, s'encreuen o se sobreposen, dominats sens dubte pel discurs del que és sensible. És aquesta comunitat la que forma el fons daurat sobre el qual destaquen, entre brillantors i ombres, els amants sorgits de la galanteria, la tàctica o la sensibilitat, els tendres i furiosos, els fidels i infidels, els somniadors i cínic, els seductors i seduïts, els metafísics i nihilistes de l'amor, els apassionats i apàtics, els espirituals, els sensuals i els sexuals»

DIETER BORCHMEYER,
Mozart und die Entdeckung der Liebe

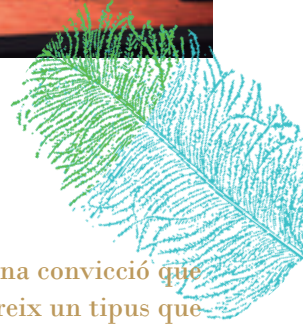
La proposta de Broggi mantindrà les parts parlades en alemany, respectarà el caràcter original de *singspiel* de *La flauta màgica*. Ocasíó per treballar amb els cantants el seu característic estil basat en la intensitat del petit gest, desenvolupat durant anys amb les actrius i els actors que solen acompanyar-lo a la Biblioteca de Catalunya, seu de la seva productora, La Perla 29. «No forçaré

res, deixaré que la part actoral aflori entre les frases musicals. Només demano contenció. Intentaré portar-los al meu terreny i que abandonin el gran gest. Estic convençut que treballant com faig amb els meus col·laboradors habituals –un procés de creació molt obert– aconseguiré emocions contingudes. Per a mi un èxit seria mostrar la Reina de la Nit com una dona normal. L'única manera de treure brillantor a la metàfora i arribar a la veritat. Només així un simple conte acaba sent una cosa màgica i transcendent».

«És possible –*continua Broggi*– que hagi d'enfrontar-me amb idees preconcebudes de com encarar els personatges, però també jo corro el perill de quedar fascinat pel virtuosisme del cant i deixar-me portar per aquella bellesa que té els seus propis mestres. Jo mateix afronto aquest projecte amb la idea d'aprendre i poder traslladar els mecanismes de l'òpera al meu teatre. En realitat, m'agrada que en aquesta posada en escena el públic percebi que es mantenen els codis propis de l'òpera, m'agrada la solemnitat que desprèn».

Pamina és per a Broggi el personatge que millor condensa la seva visió humanista de *La flauta màgica*. «És el personatge que ho lliga tot, que exerceix de pont entre dos mons, tant l'apol·lini i solar de Sarastro i el dionisiac de la Reina de la Nit, com el real de Tamino i el màgic en què l'heroi desperta desconcertat com Alícia al País de les Meravelles. Dos regnes plantejats dins d'aquest món màgic amb una dicotomia

clara: nit i dia, dones i homes, calúmnia i serenitat, engany i saviesa, dolents i bons, vida erràtica i vida ordenada, deixar-se dur i esforç. Contraposicions constants. Els dos regnes tenen el punt d'unió de ser al mateix món imaginari, estrany, ple de símbols i paral·lel al nostre».

«Per a Pamina –precisa– Mozart escriu les àries més lluminoses. Ella és un personatge molt més complex que no pas el mateix Tamino. Ell no té passat, no té biografia. Existeix a partir del relat que Pamina construeix per a ell. I és ella la que pren les decisions que expressen una independència més gran, com per exemple negar-se a matar Sarastro, en contra de la voluntat de la seva mare. És ella qui busca la reconciliació i el perdó, qui actua sense entregar-se a la ira i la revenja dels immortals».

«Tinc la plena convicció que mai no apareix un tipus que escriu unes melodies i després apareix algú i hi afegeix les paraules que encaixen. Una vegada vaig preguntar a Richard Rodgers si guardava al calaix alguna melodia esperant lletra. Em va contestar que només quan va escoltar Oscar Hammerstein pronunciar “O, what a beautiful morning” la melodia va sorgir automàticament. El mateix amb Mozart: la música emergeix a la superfície arrossegada per les paraules»

ENTREVISTA DE MICHAEL
BILLINGTON A PETER BROOK,
The Guardian (2011)

Més enllà del *singspiel*

Per Jaume RADIGALES, *crític musical*

Quan el 1782 Mozart va estrenar el *singspiel* titulat *El rapte del serrall* (*Die Entführung aus dem Serail*) al Burgtheater de Viena, l'emperador Josep II va adreçar-se al músic per felicitar-lo per la feina feta. Però va retreure-li que l'obra contenia «massa notes». Sense pèls a la llengua, Mozart va respondre que «ni més ni menys que les necessàries». Santa insolència.

Vista a distància, l'anècdota demana certa objectivitat. Només així reconeixem que ambdós homes tenien raó, tot i que cadascun anava per la seva banda sense entendre els criteris de l'altre: l'emperador havia anat al teatre a divertir-se veient i escoltant un *singspiel* i punt. És a dir, una comèdia musical amb parts parlades i d'altres cantades, sempre en llengua alemanya, però amb una música lleugera

i sense la complexitat de les òperes italianes, adscrites a un *bel canto* evolucionat però d'arrel innegablement barroca. Per contra, Mozart va etzibar a la societat vienesa una obra perfecta, escrita amb sensibilitat, lleugera i còmica quan calia però també profunda i transcendent en la traducció dels sentiments dels personatges que poblen la geografia d'aquella «turqueria». I és que l'obra mozartiana en general, i teatral en particular, sempre s'ha de llegir no tan sols a partir del que hi ha escrit als pentagrames, sinó també en el seu subtil interlineat.

Nou anys després d'aquell *Entführung*, Mozart estrenava *La flauta màgica* (*Die Zauberflöte*), novament amb la forma del *singspiel*. Ara, però, l'encàrrec no venia de la cort, sinó d'un empresari particular, Emanuel Schikaneder. De fet, el 6 de se-

tembre de 1791, i vint-i-quatre dies abans de l'estrena de *La flauta màgica*, Mozart havia presentat a Praga *La clemenza di Tito*, una *opera seria* de tall lleument i de-
liberadament arcaic, precisament per la seva destinació cortesana, amb motiu de la coronació de Leopold II com a emperador de Bohèmia. Tot i ser titllada de «porcheria tedesca» –«porqueria alemanya»– per l'emperadriu Maria Lluïsa de Borbó(!), *La clemenza...* és una peça amb solucions teatrals de gran efectisme, tot i haver estat escrita amb no poques presses, conjuntament amb *La flauta màgica* i amb el *Requiem* que, amb la mort de Mozart (5 de desembre), quedaria inacabat.

Schikaneder, llibretista de *La flauta màgica* i primer intèrpret de la part de Papageno, era propietari del Freihaustheater auf der Wieden, un teatre suburbial, amb un escenari preparat per a espectacles de màgia i de gran efectisme visual. El llibret de la nova obra barrejava idees extretes de textos previs amb el rerefons simbòlic de la francmaçoneria –Schikaneder havia pertangut a una lògia i Mozart mantenia encara la seva filiació activa a la societat secreta–, d'acord amb les ambicions d'aquell empresari. La idea era concebre un espectacle amb una història singular i atractiva amb la col·laboració del compositor més talentós del moment, si bé, paradoxalment, la popularitat de Mozart en el context de la Viena del 1791 vivia hores baixes.

«Amb la transformació de Pamina: de filla de la tectònica reina a imatge de la deessa del regne solar, la representació de la dona sensible assoleix la seva màxima presència, en contrast amb un matriarcat dominat per l'odi i la revenja. Pamina també és qui incita Tamino a fer ús de la flauta màgica mentre s'encamina pels elements destructors del foc i l'aigua. És la força humanista que s'enfronta al poder dels elements, d'allò més primitiu, siguin la fúria de la naturalesa primigènia, el món animal salvatge o els afectes dels éssers humans. És la força que “transforma les passions humanes”, la que aconsegueix harmonitzar les emocions més agressives amb els sentiments més filantròpics. Sota l'influx de la seva melodia es transforma tot el que és amenaçador en guaridor. La música mateixa es revela en *La flauta màgica* com el so humà»

DIETER BORCHMEYER
Mozart und die Entdeckung der Liebe

«A les òperes barroques l'amor existeix o no existeix. A les de Mozart l'amor sorgeix. Fixi's en l'ària del retrat de Tamino, s'hi narra l'amour naissant de Marivaux, l'amor que neix.

Al principi ni tan sols Tamino sap que està enamorat. S'enamora en el transcurs d'aquesta ària. S'explica el naixement d'una emoció i això és una cosa veritablement nova, després assimilada pel teatre de Marivaux»

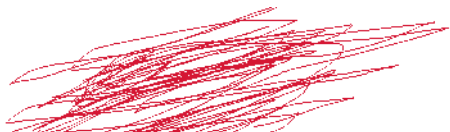
ENTREVISTA DE SUSANNE
NESSLER A DIETRICH
BORCHMEYER

Deutschlandfunk Kultur (2006)

Sobre el paper, la cosa no podia ser més enlluernadora: una obra que parla del triomf del bé sobre el mal, a partir de personatges contrastants i amb la combinació d'escenes còmiques amb d'altres serioses i fins i tot dramàtiques. Tot plegat en el context de la màgia pròpia d'un relat en què apareixen serps gegantines, viatges a través del foc i l'aigua, flautes encantades que domestiquen animals del bosc, capsetes de música que fan ballar esclaus i una Reina de la Nit que sembla bona al principi però que resulta, en un gir sobtat, la més pèrfida dels personatges que ocupen la galeria operística mozartiana.

Ideal per a un *singspiel* farcit de musiquetes enganxoses i per atreure l'atenció del

públic popular d'un teatre dels suburbis vienesos, en mans de Mozart *La flauta màgica* va acabar sent una altra cosa, i sense que ningú pugui retreure-li que tingui «massa notes». Certament, la comicitat hi és a través de Papageno i Papagena, la flauta sona i encanta animals i la capseta de música fa el seu efecte. Però Mozart escriu una música que ens parla dels reptes de l'ésser humà davant d'una superació que implica un camí cap a la perfecció (Tamino i Pamina) o optar per quedar-se en el pla de la terrenalitat més immediata, a partir dels impulsos primaris (Papageno). Als extrems oposats, la Reina de la Nit i Sarastro: la primera ja revela en l'ària de sortida la seva set de venjança, gràcies a una música que ens dona no poques pistes sobre la maldat del personatge, mentre que el sacerdot Sarastro és l'enllaç entre la immanència i la transcendència.

Al llarg de gairebé tres hores, Mozart juga la carta d'un eclecticisme musical que deriva en una unitat admirable: melodies de tall popular (Papageno i Papagena), rerefons místic amb referències a la francmaçoneria (Sarastro i la resta de sacerdots), noblesa i dramatisme revestits d'admirable humanitat (Tamino i Pamina) i *bel canto* furiós i paròdic, de ressonàncies italianes per reforçar l'immobilisme de personatges com la Reina.

Schikaneder va aconseguir el que volia i l'obra va tenir un èxit esclatant, del qual Mozart amb prou feines va poder gaudir, atesa la imminència de la malaltia que el duria a la tomba a les portes d'aquell hivern del 1791. La permanència de *La flauta màgica* a l'escenari del teatre vienès i la seva exportació fora de la capital imperial van confirmar que, més enllà del *singspiel*, l'última òpera estrenada de Mozart tenia una eficàcia teatral i musical al marge de la seva aparent forma de comèdia lleugera.

Sobre el paper, *La flauta màgica* resultaria una obra pueril, previsible, incoherent i fins i tot misògina. Però Mozart, anant molt més enllà de les formes del *singspiel* o d'un conte aparentment infantil, ens ofereix la seva mirada sobre un món utòpic, que aspira a ser igualitari, lliure i fraterno, de bracet de personatges que, com Pamina, revelen la capacitat per al sacrifici i l'abnegació més insubornables. Una obra humana, però mai massa humana, en definitiva.

«Amb la tríada Ifigènia-Pamina-Leonora, reunides en la triple fusió d'autodescobriment, admissió de la veritat i oferiment de la mort, la dona s'ubica visiblement com a salvadora al centre del Classicisme alemany, que pressentia que la llibertat de l'ésser humà havia de continuar sent una il·lusió. Si bé pensava l'ésser humà com a subjecte, pensava el subjecte com a home, no com a dona. Li devem a Goethe, Mozart i Beethoven l'admissió, l'ensenyament que l'autonomia ha de triar, com a principi i suport, no els herois, sinó la més feble de les criatures; que l'autonomia no exclou sinó que és gresol de la salvació»

IVAN NAGEL
Autonomia i gràcia: sobre les òperes de Mozart

El rerefons maçònic de *La flauta màgica*

Per Pere-Albert BALCELLS,
*músic, professor d'anàlisi musical i piano
i especialista en l'obra i vida de Mozart*

Des que es va estrenar el 30 de setembre de 1791, va quedar clar per a tothom que, d'una forma o altra, *La flauta màgica* era una òpera relacionada amb els ideals de la maçoneria, societat que havia assolit un notable grau d'influència a l'Europa del segle XVIII i a la qual Mozart pertanyia.

De forma molt resumida, es podria definir la maçoneria del segle XVIII com una societat iniciàtica que, per mitjà d'un llenguatge simbòlic, buscava la comprensió del cosmos, del món i del lloc que l'home hi ocupa. La seva inspiració es trobava en les tradicions esotèriques de l'antiguitat, de les quals va prendre la base dels seus rituals. Des del punt de vista religiós practicava un deisme racionalista, basat en la creença en un Déu únic, que anomenava «gran arquitecte de l'univers». Des del punt de vista social pre-

conitzava els ideals de fraternitat, llibertat, igualtat i concòrdia, fites que aspirava a aconseguir per mitjà del progrés espiritual de l'ésser humà. Un progrés fonamentat en l'ús de la raó, aplicada a l'estudi de les arts i de les ciències, tant les ciències ocultes com les ciències positives.

El racionalisme de la maçoneria en matèria religiosa va entrar en flagrant conflicte amb l'Església catòlica, que va dictar al llarg del segle dues butlles d'excomunió contra els maçons. Com a mesura imprescindible de defensa davant els enemics exteriors de l'orde, la maçoneria exigia un sagrat jurament de silenci sobre totes les activitats realitzades a l'interior de les lògies, anomenades també «temples», que eren els locals on celebrava les reunions.

Maria Anna, Wolfgang i Leopold Mozart.

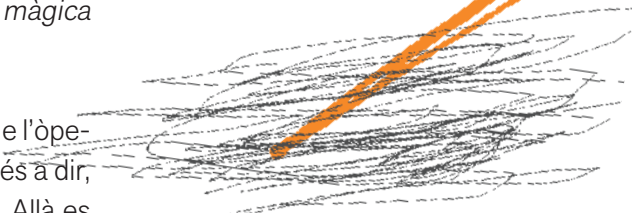
Com explica el musicòleg J. Chailley al seu estudi *La flûte enchantée, opéra maçonnique*, l'argument de fons de *La flauta màgica* no es pot entendre sense tenir present una important dada relativa a les vicissituds històriques de la maçoneria. En un principi exclusivament masculina, aquesta associació es va veure forçada a crear al llarg del segle XVIII una maçoneria femenina paral·lela. Va ser la resposta davant la pressió creixent d'una societat femenina cada cop més intrigada pel caràcter secret de les reunions maçòniques i cada cop menys disposada a quedar-ne al marge. Les lògies femenines, però, van estar sempre tutelades per una lògia masculina i el grau d'iniciació que les dones hi rebien era parcial. Les reticències de la maçoneria «regular» masculina en relació amb la capacitat del sexe femení per a la virtut de la discreció, la va portar a voler reservar-se en exclusiva els secrets últims de la societat maçònica.

Aquestes lògies femenines, anomenades també d'«adopció», van ser igualment concebudes com un mitjà potencialment eficaç per a la captació de nous membres. Així, un home podia conèixer l'associació en reunions de lògia femenina, rebre allà un primer grau d'iniciació i completar després aquesta iniciació en una lògia masculina. A grans trets, i sota l'aparença d'una trama argumental de conte de fades, *La flauta màgica* desplega aquest recorregut iniciàtic.

En efecte, Tamino apareix al principi de l'òpera en el reialme de la Reina de la Nit, és a dir, en l'àmbit de la maçoneria femenina. Allà es

«L'estètica de Mozart s'orienta cap a la realitat, cap a l'autèntic ésser humà. El seu teatre, especialment la seva música, observa, assumeix i desenvolupa l'ésser humà complet en la diversitat concreta de les seves decisions, que també inclou tots els seus pensaments, utopies i esperances, sense sostreure-li la seva forma corpòria. Una autèntica comprensió de l'ésser humà [...] significa d'entrada per al compositor teatral Mozart la comprensió dels seus actes, del seu comportament concret a l'escenari. [...] La música de Mozart és l'única que té les condicions per a la representació musical del lliure albir de l'ésser humà. La seva estructura discontinua és el requisit definitiu per recrear musicalment l'ésser humà en la seva antagònica diversitat de pensaments, emocions, gestos i accions»

ATTILA CSAMPAI
El secret de La flauta màgica o les conseqüències de la Il·lustració

«Per a Mozart, la maçoneria representava la seva intuïció que hi havia alguna cosa més delicada i pura a la vida més enllà de la material i quotidiana»

ENTREVISTA DE MICHAEL BILLINGTON

A PETER BROOK
The Guardian (2011)

desmaia i escenifica així la «mort simbòlica», cerimònia en què l'aspirant simulava la mort pròpia com a manera d'expressar la disposició a «morir» a tot el que havia estat abans per renéixer a una nova vida espiritual.

Després passa al món de Sarastro, és a dir, a l'àmbit de la maçoneria masculina, i allà completa la seva iniciació. La paradoxa està en el fet que, a l'òpera, la Reina de la Nit no envia Tamino a Sarastro perquè completi amb ell la seva iniciació, sinó que li parla de Sarastro com d'un malvat que li ha segrestat la seva filla Pamina, i li encarrega que arrenqui Pamina de les urpes del tirà. No obstant això, es tracta d'una paradoxa tan sols aparent, ja que aquesta animadversió entre la Reina i Sarastro il·lustra també fidelment una realitat històrica, i és el fet que aquella teòrica col·laboració entre lògies femenines i masculines va acabar derivant cap a una relació de franca confrontació.

Després dels primers contactes amb el món de Sarastro, Tamino abandona el propòsit de rescatar Pamina per a la Reina i

accepta de ser iniciat. Aquesta iniciació es canalitza a través d'elles relacionades amb les quatre entitats elementals (terra, aire, aigua i foc) que segons les antigues tradicions filosòfiques d'Empèdocles i Aristòtil constituïen l'univers físic. El camí de la saviesa, doncs, passava necessàriament a través de les proves.

El llibret de *La flauta màgica* cita pel seu nom les dues últimes proves, la de l'aigua i la del foc, i n'explicita la finalitat, que consisteix a vèncer el terror de la mort. Però una observació acurada dels fets i les indicacions escèniques del segon acte revela que abans d'aquestes proves, Tamino passa també la de la terra i la de l'aire. La de la terra, corresponent al quintet amb les tres dames, és, com ho era per a tot aspirant de l'època, un autoexamen sobre les pròpies disposicions en relació amb l'orde maçònic. I la de l'aire, corresponent a la dramàtica trobada amb Pamina, és la prova destinada a demostrar la virtut de la discreció. En aquest cas, discreció fins i tot envers la persona més estimada. Durant l'escena, la intervenció de la flauta, instrument d'aire, al·ludeix a l'element de la prova.

Però allò que representa una aportació veritablement revolucionària de Mozart és que no tan sols Tamino, sinó també Pamina passa aquestes proves (Papageno i Papagena també les passen, si bé merament en clau de comèdia). Per a un maçó de l'època, l'admissió d'una dona a les proves finals d'iniciació masculina era un fet inver-

semblant. I Pamina, no tan sols passa junt amb Tamino les proves finals de l'aigua i del foc, sinó que és ella qui hi pren la iniciativa en dir-li: «Ich selbst führe dich, die Liebe leitet mich!» («Jo mateixa et guiaré, i l'amor em guiarà a mi!»).

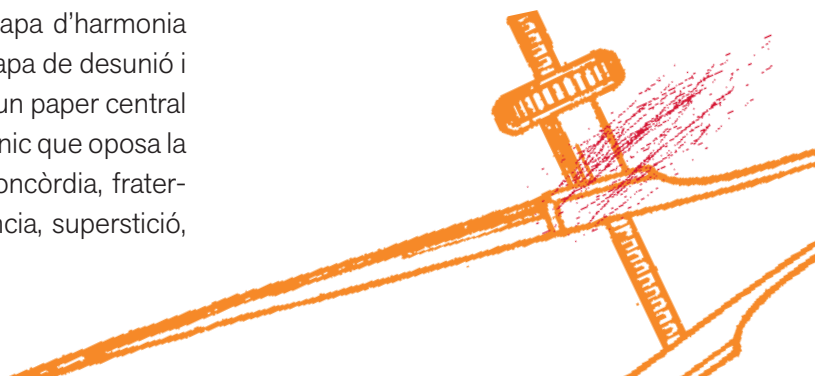
I és que la unió final de Tamino i Pamina ve investida a l'òpera d'un simbolisme transcendent. Sarastro ho adverteix de manera explícita a la reunió solemne que obre el segon acte. Ell, com a gran sacerdot, s'adreça als seus germans dient: «Amb ànima pura us declaro que la nostra assemblea d'avui és una de les més importants del nostre temps». I després de rebre l'aprovació de l'assemblea per a la iniciació de Tamino, confessa: «Commogut per la unitat dels vostres cors, Sarastro us dona les gràcies en nom de la humanitat». Si la iniciació de Tamino mereix un reconeixement «en nom de la humanitat», això vol dir que aquesta iniciació no afecta tan sols l'individu, sinó que simbolitza alguna cosa referida a l'esdevenir de tot el gènere humà.

La concepció d'aquest esdevenir queda críticament esbossada en el relat que fa la Reina de la Nit al segon acte durant la seva trobada amb Pamina. Un relat que suggereix dues grans etapes per a la història de la humanitat. Una primera etapa d'harmonia primigènia i una segona etapa de desunió i conflicte. En aquesta, hi té un paper central el potent simbolisme maçònic que oposa la llum (saviesa, harmonia, concòrdia, fraternitat...) a la foscor (ignorància, superstició,

«La poesia del nostre temps és el drama, el caràcter del drama és allò real; el real resulta de la combinació natural del sublim i el grotesc, com s'encreuen en el drama, la vida i la creació. Per tant, la veritable poesia, la més completa es troba en l'harmonia dels contraris»

VICTOR HUGO
Teatre

odi, ànsia de poder...). La unió final de Tamino i Pamina simbolitza l'adveniment d'una tercera era humana presidida pel triomf definitiu de la llum. D'aquesta manera, l'òpera eleva els seus personatges per damunt del seu circumstancial simbolisme com a representants de la maçoneria masculina i d'adopció, i els dota d'una vigorosa projecció cosmogònica.

Noves mirades per a l'òpera

Per Ana María DÁVILA,
periodista musical

Que el director teatral Oriol Broggi faci el seu desembarcament en l'escena operística, aquí i avui, no es pot considerar, en absolut, un fet fortuït o aïllat. Ja des de la seva primera edició el Festival Castell de Peralada ha expressat –i ha dut a terme– una voluntat manifesta de configurar una personalitat pròpia, amb propostes úniques i singulars al servei de la música i la cultura. Així quedava reflectit en els texts de presentació del primer programa l'estiu del 1987, en els quals s'expressava la ferma voluntat de no ser «un altre festival més, dins del circuit de festivals europeus», alhora que es rebutjaven els «programes imposats al servei d'una *tournée* estiuenca».

Amb el temps, aquesta declaració d'intencions ha esdevingut el veritable pal de paller del Festival, amb desenes d'estrenes absolutes o primeres interpretacions en un escenari espanyol; produccions de factoria pròpia marcades pel risc, la innovació i la recerca de nous recursos expressius o, fins i tot, precursoras de la permeabilitat entre gèneres. I és precisament en el marc d'aquest esperit que s'ha d'entendre el particular afany de Peralada per sumar noves mirades a la direcció d'escena operística, una recerca imaginativa i audaç a l'hora de trobar personalitats creatives alienes al gènere, però capaces d'eixamplar-ne els horitzons estètics.

Així, al llarg d'aquests trenta-dos anys de Festival, molts i molt diferents han estat els

creadors que han vetllat les seves armes líriques a l'ombra del Castell de Peralada. I tots ells han trobat a l'Auditori dels Jardins un espai obert de bat a bat al seu talent i imaginació; un lloc íntim però de projecció internacional, que ha posat al seu abast els recursos necessaris per configurar les seves propostes, però que també ha sabut oferir-los aquell clima de complicitat i confiança que qualsevol debut tant necessita.

Un dels exemples més reeixits d'aquest recorregut fructífer ha estat el del director Calixto Bieito, que debutà en l'òpera de repertori amb aquella famosa producció de la *Carmen* de Bizet. Una *Carmen* transgressora, subversiva i fronterera que es va estrenar a Peralada l'agost del 1999 amb la parella lírica del moment, Roberto Alagna i Angela Gheorghiu. A partir d'aquell espectacle, la carrera de Bieito pujaria com l'escuma i el seu muntatge es convertiria, amb el pas del temps, en un dels seus èxits més importants, vist fins al dia d'avui per més de mig milió de persones arreu del món.

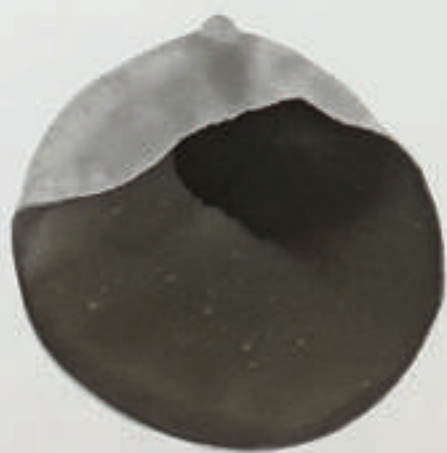
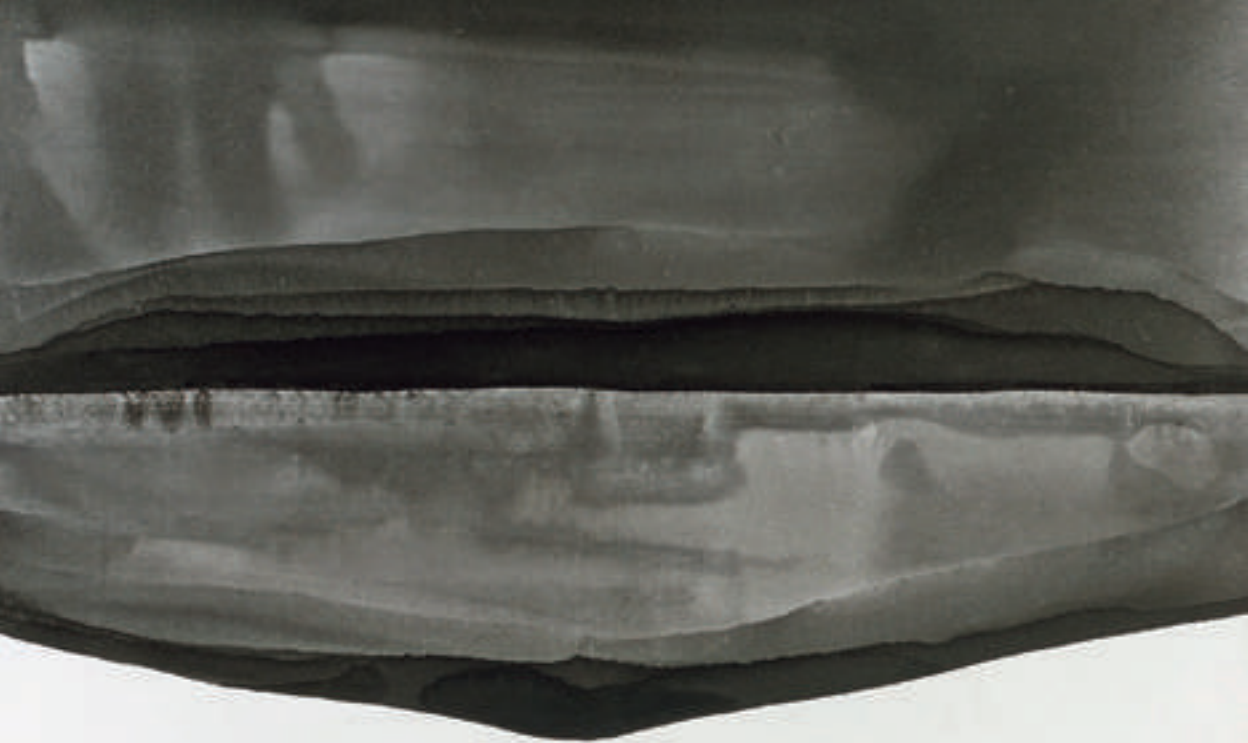
Experiències semblants hi han viscut també altres creadors, com l'actor i director Lluís Homar, que el 1996 agafà les regnes escèniques de *Pepita Jiménez*, l'òpera d'Isaac Albéniz que Peralada va recuperar després de setanta anys d'oblit, amb escenografia i vestuari del pintor Frederic Amat, experimentat als àmbits del teatre i la dansa però debutant a l'òpera. Aquell mateix any, el dissenyador Xavier Mariscal també va fer el seu primer apropament a aquest món com

a escenògraf i figurinista d'*El retablo de Maese Pedro*, tot transformant les marionetes de l'òpera de Manuel de Falla en un univers d'imatges animades i ombres xineses. I ja a l'edició següent, la del 1997, un altre artista plàstic, el pintor Guillermo Pérez Villalta, va omplir d'imaginació i fantasia l'escenografia i el vestuari d'*El rapte del serrall* de Mozart que portà a escena Mario Gas, un director especialment vinculat a Peralada, on havia presentat tres anys abans el seu primerenc muntatge de l'òpera de Donizetti *L'elisir d'amore*, un treball de llarguïssim recorregut que el gener passat tornava un cop més a l'escenari del Gran Teatre del Liceu. Aquell també va ser l'any en el qual La Fura dels Baus presentà a Peralada la seva proposta escènica per a la cantata *El martiri de sant Sebastià* de Claude Debussy, que juntament amb *L'Atlàntida* de Falla marquen el punt de partida de la felicitat immersió en el món líric del grup teatral, protagonista a partir de llavors d'un recorregut internacional espectacular.

L'aposta per la innovació continuà amb el nou segle. L'inclassificable Carles Santos va fer a Peralada la seva primera i única incursió en l'òpera de repertori, amb una lúdica posada en escena d'*El barber de Sevilla* de Rossini, i Frederic Amat hi retornà, aquesta vegada liderant la seva pròpia proposta escènica, amb l'òpera-oratori *Oedipus Rex* d'Stravinsky. Hi han estat també novetats la *Marina* d'Arrieta, primera òpera de gran format que presentava a Espanya l'ara director del Teatre Nacional de Catalunya,

Xavier Albertí; la proposta escènica concebuda per Àlex Rigola per il·lustrar les partitures renaixentistes del *Cançoner de Palau* i, naturalment, l'*Orfeo ed Euridice* de Gluck, segona òpera del grup teatral Comediants després del seu debut amb una *Flauta màgica* que només l'atzar va fer que no s'estrenés a Peralada. En canvi, qui sí que va poder fer realitat el somni de portar a escena, per primera vegada, la genial òpera de Mozart va ser el britànic Lindsay Kemp, que hi estrenà la seva onírica lectura de *La flauta màgica* l'estiu del 1998.

Un gran precedent que enguany troba continuïtat amb aquesta nova producció que signa Oriol Broggi i amb la qual el Festival Castell de Peralada torna a reafirmar el compromís amb la creació i amb els creadors. Un compromís que es manté viu des de fa més de tres dècades, de bracet d'un esperit inquiet, que no defuig la seva imprescindible quota de risc –sense la qual no seria possible el desenvolupament ni de l'art, ni de la cultura, ni de la ciència, ni de la vida mateixa– i que es sustenta en el millor capital possible: la confiança. La confiança que el Festival diposita en els artistes que aboquen el seu talent a l'escenari i la confiança amb què el públic respon a les seves noves propostes. I ja només per això, independentment del grau d'èxit dels resultats, aquest Festival s'ha guanyat un lloc en la història musical i cultural de casa nostra.

Josep PONS

director musical

Considerat un dels directors més rellevants de la seva generació, és nascut a Puig-reig (1957) i ha construït forts lligams amb orquestres com la Gewandhaus de Leipzig, Staatskapelle de Dresden, Orchestre de París, City of Birmingham Symphony Orchestra, Royal Stockholm Philharmonic, Deutsche Kammerphilharmonie de Bremen o BBC Symphony Orchestra, amb la qual ha fet diverses aparicions als BBC Proms de Londres.

Des del 2012 és el director musical del Gran Teatre del Liceu i també director honorari de l'Orquesta y Coro Nacionales de España. Ha estat director titular i artístic de l'Orquesta Ciudad de Granada i va ser fundador de l'Orquesta de Cambra Teatre Lliure de Barcelona i de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya. Va ser director musical de les cerimònies olímpiques dels Jocs de Barcelona 92.

L'any 1999 va ser distingit amb el Premi Nacional de la Música que atorga el Ministeri de Cultura i és acadèmic de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts. Ha enregistrat més d'una cinquantena de títols per a Harmonia Mundi i Deutsche Grammophon, i ha obtingut els màxims guardons: Grammy, Cannes Classical Awards, Grand Prix de l'Academie Charles Cross, Diapason d'Or i Choc de la Musique.

Va debutar al Gran Teatre del Liceu el 1993 i la temporada 2017-18 hi va dirigir *Tristan und Isolde* de R. Wagner i *Roméo et Juliette* de Ch. Gounod. La propera temporada hi dirigirà *Kàtia Kabànova* de L. Janáček, *L'enigma di Lea* de B. Casablanca i *Rodelinda* de G. F. Händel.

Ha dirigit al Festival Castell de Peralada *Pepita Jiménez* d'Albéniz, en una producció dirigida per Lluís Homar i el concert inaugural l'any 2013, amb un *Requiem* de Verdi.

CASTELL PERALADA

RESTAURANT

GUIA MICHELIN 2018

Un món de sensacions a l'espai gastronòmic
by Xavier Sagristà i Toni Gerez

Oriol BROGGI

director d'escena i escenografia

És el director artístic de La Perla 29, amb seu actualment a la Teatre Biblioteca de Catalunya i un dels directors d'escena més prolífics de Barcelona. Ha combinat la tasca de director d'escena en diferents muntatges i produccions amb la direcció artística de la companyia. Juntament amb La Perla 29 ha anat construint un sòlid equip de treball i un espai cultural, lligat a la Biblioteca de Catalunya, que ha sabut generar un nou punt de trobada al sistema teatral català i s'ha posicionat com una de les companyies més estables i fortes de Barcelona.

Manté un estil i una manera de fer que l'han aproximat al públic i li han permès una nova relació mitjançant un teatre basat en l'estètica de la proximitat com a declaració d'intencions. Broggi fa muntatges cuinats a foc lent, amb cura, i amb una mirada artesanal que no abandona mai. El seu teatre beu directament de referents europeus molt coneguts i d'unes aportacions particulars que li han permès bastir un paisatge propi, un imaginari íntim, i que l'han motivat a buscar matisos i entendre el teatre d'una manera especial.

Broggi continua amb ganes i sense complexos apostant per un teatre de repertori que beu dels grans clàssics. Proposa un diàleg interessant entre la paraula i la tradició amb el present: proposa un teatre d'actor, d'idees i de carn. Un teatre que transcendeixi, tot interpel·lant directament l'espectador amb intel·ligència, sense simplificar la realitat i compartint amb ell dificultats comunes. Aquestes han estat algunes de les claus dels seus èxits i motiu d'haver estat guardonat diverses vegades amb el millor muntatge o com a director teatral. Alguns dels seus muntatges més aclamats per la crítica i el públic han estat *Bodas de sangre*, *L'orfe del clan dels Zhao*, *Incendis*, *Natale in casa Cupiello*, *El rei Lear*, *Hamlet* i *Antígona*.

És un dels directors més inquietos i actius de Catalunya, amb més d'una quarantena d'obres, i té la voluntat de mantenir aquest tipus de teatre artesanal, que fa aflorar les emocions fins als nivells més alts.

Enguany debuta al Festival Castell de Peralada.

*Éste es un difícil equilibrio
entre pasadas
y algunas batallas.*

Andreas BAUER

Sarastro

És un cantant d'òpera i de concert molt lloat pel públic i la crítica internacionals per la seva excepcional expressivitat i sobirania vocal. La brillantor i el timbre fosc i polit de la seva veu li permeten adaptar-se especialment bé al repertori italià. Canta els papers més importants de baix noble en set idiomes, tot confirmant-ne la versatilitat.

Va estudiar amb Eugen Rabine i després amb Paolo Barbacini a Itàlia, Robert Lloyd a Londres, Massimiliano Bullo a Milà i Robert Gonnella a Tolosa de Llenguadoc. Des del 2013 és membre de l'Òpera de Frankfurt, on ha cantat els papers de Felip II, Fiesco, Lodovico, i també el rei Marc, el rei Enric, Hermann i Daland. Ha interpretat Sarastro, Comendatore, Osmin, Colline, Escamillo i l'esperit de l'aigua (*Rusalka*). L'octubre del 2017 va debutar en el protagonista de Herzog Blaubart de Bártok.

BAIX

Molt aclamat per les interpretacions de Verdi a la Deutsche Oper de Berlín, hi cantarà el paper de Zaccaria (*Nabucco*), ja ofert a l'Òpera de Seattle, Leipzig i Riga, ciutat on debutà en el paper de Silva (*Ernani*), dirigit per Daniel Oren. Ha interpretat el paper de Sarastro a l'Opéra Comique de París, Staatsoper de Berlín, Komische Oper de Berlín, Semperoper de Dresden, i a Frankfurt, Budapest, Malmö i Abu Dhabi. També ha actuat sovint com a Mephisto (*Faust*). I Claggart (*Billy Budd*) a Santiago de Xile, on ha interpretat Ferrando (*Il trovatore*) i Hermann (*Tannhäuser*).

Andreas Bauer ha col·laborat amb els directors C. Abbado, S. Davis, S. Rattle, D. Barenboim, S. Weigle, I. Fischer, A. Fischer, A. Nelsons, Ph. Jordan, P-G. Morandi, I. Metzmacher, G. Dudamel, D. Runnicles i Ch. Thielemann.

En concert, Andreas Bauer va tenir gran èxit amb el *Requiem* de Mozart a La Scala i amb el *Requiem* de Verdi al Gasteig de Munic. Canta en sales de prestigi, com el Tokyo Suntory Hall, Osaka Festival Hall o Gewandhaus de Leipzig. La seva presentació com a Elias amb l'Orquestra Simfònica WDR es va retransmetre en directe des de la Filharmònica de Colònia.

Enguany debuta al Festival Castell de Peralada.

Fotografia: Robert KIRSCHNER

Cap al futur
amb la música.

LA VANGUARDIA

Liparit AVETISYAN

Tamino

Nascut a Erevan (Armènia) el 1990, la família es traslladà a Crimea, on es graduà. Entre el 2008 i el 2011 va estudiar amb B. Kudryavtsev al Conservatori Txaikovski de Moscou, després de fer-ho al Conservatori d'Erevan amb R. Hakobyants. Durant els estudis guanyà premis internacionals: segon premi del Concurs Maria Biesu i del III Concurs de Cant Muslim Magomaev. A l'Òpera Acadèmica Nacional d'Armènia va cantar com a Alfredo, Don José i el jove gitano d'*Aleko*. Debutà en Rodolfo, el duc de Rigoletto i cantà el *Requiem* de Verdi i el de Mozart.

Després de debutar com a Fenton (*Falstaff*) a Colònia, la mateixa temporada 2016-17 el tenor armeni va cantar Rodolfo (*La bohème*) amb l'Òpera de Frankfurt, Alfredo (*La traviata*) amb l'Òpera d'Austràlia a Sydney i al Covent Garden, on debutà com a Nemorino (*L'elisir d'amore*). La temporada 2017-18 ha cantat Alfredo al Bolxoi, Staatsoper d'Hamburg i de Berlín i a la Semperoper de Dresden, i com a Rodolfo a la Deutsche Oper de Berlín; ha debutat a França com a Lenski (*Ievgueni Onieguin*) a l'Opéra du Rhin d'Estrasburg, ha tornat a Colònia com a Alfredo i el duc de *Rigoletto* i fent de Nemorino a Dresden. Ha participat a la gala de primavera a la Royal Opera House.

L'octubre del 2015 va cantar Don José a la nova producció de *Carmen* d'Alexander Titel a Iekaterinburg, el gener del 2016 va debutar a Moscou en la nova producció de *Manon* de Massenet com a Des Grieux, i hi va tornar al juny com a príncep de *L'amor de les tres taronges* de Prokófiev i Almaviva d'*Il barbiere di Siviglia*. Avetisyan ha fet la gira de la companyia per la Xina amb *Carmen*.

Debuta en el rol de Tamino al Festival Castell de Peralada.

Fotografia: Tatev HAKOBYAN

TENOR

KETTAL

*Tables Café by Oscar Estrella
Club Chair Ball by Patricia Urquiola*

HEAD OFFICE KETTAL / CONTRACT

BARCELONA - Aragón 316, 08009 Barcelona, Spain. T. (34) 93 487 90 90

SHOWROOMS KETTAL

BARCELONA - LONDON - MARBELLA - MIAMI - NEW YORK - PARIS

BARCELONA - Aragón 316. T. (34) 93 488 10 80

MARBELLA - C/ta Café, Km 179. T. (34) 952 77 89 89

Christopher ROBERTSON

orador

Ha desenvolupat una important carrera operística i el seu ampli repertori abasta des del Barroc fins al segle XXI. Ha cantat en grans escenaris: Teatro alla Scala, Royal Opera House Covent Garden, Bayerische Staatsoper, Deutsche Oper Unter den Linden, Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu, Metropolitan Opera, San Francisco Opera, Het Concertgebouw, Maggio Musicale, Philadelphia Orchestra, etc.

Ha estat dirigit per Riccardo Muti, Lorin Maazel, James Levine, Charles Mackerras, James Conlon, Jesús López-Cobos, Jeffrey Tate, Christoph Eschenbach, Richard Bonyngue, Antonio Pappano, Michel Plasson, Charles Dutoit, Donald Runnicles, Marco Armiliato, etc.

BAIX

Recents i futures actuacions de Robertson inclouen *Falstaff*, *Gianni Schicchi*, *Die Zauberflöte* i *Don Pasquale*, i en el repertori simfònic el *Requiem* de Mozart, *El Messies* de Händel, la *Simfonia núm. 3* de Nielsen, a més d'una sèrie de recitals amb el pianista Rubén Fernández Aguirre.

Enguany debuta al Festival Castell de Peralada.

BAIX

Gerard FARRERAS

sacerdot I - home armat II

Nascut a Monistrol de Montserrat, va cursar els estudis superiors de cant al Conservatori del Liceu amb Oriol Rosés. En acabar va ser becat per participar a la producció *Die Zauberflöte* en el màster d'òpera del Conservatori del Liceu en col·laboració amb el Festival Castell de Peralada.

Ha rebut classes magistrals de Simon Estes, Joan Pons, Carlos Montané, Jeanette Favaro Reuter, Carlos Chausson, Joan Martín-Royo, Francesca Roig i Damon Nestor Ploumis, entre d'altres.

Seleccionat recentment per participar al Concurs Internacional Hans Gabor Belvedere a Letònia, ha estat premiat al Concurs Internacional Tenor Viñas 2018. Igualment, va ser un dels premiats al concurs Voci Verdiane Città di Busseto per interpretar el doctor Grenville de *La traviata* al Festival Verdi 2017, amb direcció musical de Sebastiano Rolli i Andrea Bernard a la direcció escènica.

Finalista de la setzena edició del Concurs Internacional Ottavio Ziino a Roma, ha format part del Lyric Opera Studio de Weimar per interpretar Sarastro i Sprecher de *Die Zauberflöte* i el Commendatore de *Don Giovanni*.

El 2016 va ser premiat per interpretar el Commendatore a l'Escola d'Òpera Mirna Lacambra a Sabadell. També va guanyar el concurs del Reial Cercle Artístic de Barcelona per interpretar el *Requiem* de Mozart.

Vicenç ESTEVE MADRID

sacerdot II - home armat I

Nascut a Barcelona en una família de tradició musical, cantà al cor de veus blanques del Liceu. Entre el 1994 i el 2001 va ser premiat en concursos internacionals: Francisco Alonso, Jaume Aragall, Eugeni Marco, Operalia... Al Wexford Festival Opera rebé la Gerard Arnhold Bursary com a jove intèrpret per *L'elisir d'amore*. Debutà com a protagonista de *La Dolorosa* i canta un ampli repertori de sarsuela (*Doña Francisquita, Luisa Fernanda, El rey que rabió, Marina...*) i òpera als teatres i sales de concerts més importants d'Espanya. A l'Estat espanyol, a més del Liceu, ha cantat al Palau de la Música Catalana, cicle Òpera a Catalunya, Torroella de Montgrí, Palau de les Arts de València, Teatre Principal de Palma, Teatre de la Zarzuela, Festival de Òpera d'Oviedo, La Maestranza de Sevilla, etc. Fou convidat per Plácido Domingo com a Nemorino de *L'elisir d'amore* a la Washington Opera, i també ha cantat a França, Bèlgica i Itàlia. Ha actuat amb grans figures de la lírica, com Josep Carreras, Jaume Aragall, Plácido Domingo, Joan Pons, Carlos Álvarez i Vicenç Sardinero, entre d'altres.

TENOR

Debutà al Liceu amb *Salome* (1998-99) i va fer el rol de Pong en la *Turandot* de reinauguració del Teatre, amb direcció de Núria Espert; igualment, hi ha cantat *Parsifal* i *Die Zauberflöte* (dirigida per Co-mediants) i hi participa habitualment. Alguns dels rols i títols que ha interpretat són *L'heure espagnole*, Tybalt de *Roméo et Juliette* de Gounod (Teatro de la Maestranza de Sevilla), *Carmen* sota la direcció de Carlos Saura, *Le nozze di Figaro* i el rol de Tomillo de *La bruja* (Palau de les Arts de València), així com Don Gregorio al Teatro della Fortuna de Fano (Itàlia) i *La bohème*, *Madama Butterfly*, *La scala di seta*, *Il barbiere di Siviglia*, *Così fan tutte*, *Falstaff*, *La traviata*, *Don Pasquale*...

El 2008 va participar en *Turandot*, dirigida pel cineasta xinès Chen Kaige i sota la batuta de Zubin Mehta, així com també en *Parsifal* i en la Gala Puccini, dirigit per Plácido Domingo, novament al Palau de les Arts de València.

Torna al Festival Castell de Peralada després d'haver-hi actuat en *Otello*, *Turandot* i, l'any passat, *Madama Butterfly*.

Kathryn LEWEK

Reina de la Nit

Va iniciar la carrera guanyant la Beca Vocal Internacional de la Fundació Òpera i va ingressar a la Deutsche Oper de Berlín, on cantà *Die Zauberflöte*, *Carmen*, *Don Carlo*, *Hänsel und Gretel*, *Le nozze di Figaro* i *I due Foscari*. També interpretà *Dolcina (Suor Angelica)* amb la Deutsches Symphonie Orchester. Guardonada el 2013 al concurs Operalía, és graduada en música, té un màster en música, veu, cant i literatura per l'Escola de Música Eastman. Va gaudir d'una beca l'estiu del 2009 a l'Acadèmia de Música de l'Oest Marilyn Horne. Continua els estudis vocals a Nova York amb la soprano Diana Soviero.

SOPRANO

L'estiu passat va debutar com a Ginebra (*Ariodante*) al Salzburger Pfingstfestspiele, al costat de Cecilia Bartoli. I va cantar la Reina de la Nit

a la Deutsche Oper de Berlín. Aquesta temporada ha actuat a la Washington National Opera amb *Candide* (Cunegonde) i ha ofert la seva Reina de la Nit en nombrosos coliseus. Properament debutarà a *Les contes d'Hoffmann* i tornarà al Liceu i al Met. Darrerament ha debutat com a Teresa (*Benvenuto Cellini*) al Liceu, Konstanze (*Die Entführung aus dem Serail*) a la Deutsche Oper de Berlín, *Maria Stuarda* a l'Edmonton Opera, *Il barbiere di Siviglia* i *Lucia di Lammermoor* a la Toledo Opera i Opera Carolina. Igualment, *Angelica (Orlando)* de Händel a Tasmània, la fada (*Cendrillon*) amb l'Òpera de Nova Orleans i Cunegonde (*Candide*) a Glimmerglass. I a Europa, Jessica d'*El mercader de Venècia* (estrena mundial) d'André Tchaikowsky al Bregenzer Festspiele, Premi d'Òpera Internacional 2014 a la millor estrena mundial.

Com a Reina de la Nit, el seu paper emblemàtic, s'ha guanyat l'aplaudiment de la crítica internacional. Ha ofert el rol a la Metropolitan Opera, Deutsche Oper de Berlín, Bregenzer Festspiele, Houston Grand Opera, Lyric Opera de Chicago, Opera National de Washington, Wiener Staatsoper, Teatro Real, Festival d'Ais de Provença, English National Opera i a les òperes de Leipzig, Toulon, Nashville, Kansas City, Gal·les i Reial de Dinamarca.

Debuta al Festival Castell de Peralada

Olga KULCHYNSKA

Pamina

Nascuda el 1990, la soprano ucraïnesa va captar l'atenció operística el 2015, en guanyar el primer premi del Concurs de Cant Francesc Viñas, fet que la catapultà a una nova producció de l'Òpera de Zuric d'*Capuleti e i Montecchi* com a Giulietta, al costat de Joyce DiDonato, amb direcció d'escena de Christof Loy i musical de Fabio Luisi. Des d'aleshores ha estat convidada a les principals estrenes a l'Opéra de París, Staatsoper de Munic i al Metropolitan de Nova York. Entre els seus compromisos la temporada 2016-17 va actuar a l'Òpera de Zuric com a Giulietta, Adina de *L'elisir d'amore* i Zerlina de *Don Giovanni*.

La temporada 2015-16 va debutar en els rols de Gilda (*Rigoletto*) al Bolxoi, Giulietta a l'Òpera de Zuric i també debutà al Liceu com a Musetta (*La bohème*). Es va incorporar al Programa de Joves Artistes del Teatre Bolxoi el 2013 i debutà com a Marfa en una nova producció de *La núvia del tsar* de Rimski-Kórsakov (febrer del 2014), rol que repetí, en gira amb la companyia del Teatre Bolxoi, en recital al Lincoln Center i al Theater an der Wien. La tardor del 2014 ja en va esdevenir solista, i va cantar a Moscou la part de Musetta i de Susanna (*Le nozze di Figaro*).

SOPRANO

Va estudiar teoria musical a la Facultat Estatal de Música Glier de Kíev i als 19 anys va iniciar els de cant a l'Acadèmia Nacional de Música Txaikovski de Kíev amb Maria Stefiuk, on es va graduar el 2014. També ha guanyat altres concursos de cant prestigiosos, com el Concurs Internacional de Cant Grigori Alchevski a Khàrkiv (2011), el tercer premi del concurs Operalia organitzat per Plácido Domingo (2016) i del Concurs Internacional de Cant Bulbul (2012), el primer premi del Concurs Internacional de Música Mykola Lysenko a Kíev (2012), i va ser semifinalista al Concurs Internacional de Cant Hans Gabor Belvedere a Viena (2012). Altres papers del seu repertori cada vegada més extens són Ilija d'*Idomeneo*, Amina de *La sonnambula* i Juliette de *Roméo et Juliette*.

Premi Festival Castell Peralada del Concurs Tenor Viñas el 2015. Debuta en el rol de Pamina al Festival Castell de Peralada.

NOVA TEMPORADA DEL LICEU 2018-2019

JA
A LA
VENDA

UN ANY MÉS,
APASSIONAT
PER L'ÒPERA

DON QUIXOT

COMPANÍA NACIONAL DE DANZA
Setembre

PATRÍCIA RACETTE

KÀTIA KABÀNOVA

LEOŠ JANÁČEK
Novembre

JAVIER CAMARENA

I PURITANI

VINCENZO BELLINI
Octubre

L'ITALIANA IN ALGERI

GIOACHINO ROSSINI
Desembre

CANDIDE versió concert
LEONARD BERNSTEIN
Octubre

AINHOA ARTEA

MADAMA BUTTERFLY

GIACOMO PUCCINI
Gener

Liceu **20**

CONSULTA TOTA LA PROGRAMACIÓ A
liceubarcelona.cat

MIRA EL VIDEO
DE LA TEMPORADA
bit.ly/Liceu-1819

Anais CONSTANS

dama I

Nascuda a Montalban (França), va començar la formació vocal amb Béatrice Viliare. Graduada al CRR de Tolosa de Llenguadoc i en musicologia el 2011, va continuar al CNIPAL de Marsella i amb Claudine Ducret, Jean Marc Bouget i Nino Pavlenichvili.

Ha guanyat nombrosos premis internacionals: el 2012 el primer premi en *mélodie* i el segon premi en òpera a Marmande i el tercer premi femení i el del públic a Tolosa de Llenguadoc; el 2013, primer premi i el Nou Talent a Mâcon; el 2014, tercer premi femení a Operalia i tercer premi al Montserrat Caballé. Igualment, va ser finalista a Mont-real, on guanyà el premi de lied/*mélodie*.

SOPRANO

Té els projectes operístics d'*Orphée aux enfers* i *La belle Hélène* d'Offenbach, dirigida per Jean-Christophe Keck, *La chartreuse de Parme* de Sauguet a l'Òpera de Marsella, Diane d'*Orphée aux enfers* a l'Òpera Nacional de la Lorena, Ellen de *Lakmé* sota la batuta de Laurent Campellone a Saint Étienne, la Pauline de *La vie parisienne* a Toulon, Pisana d'*I due Foscari* de Verdi al Capitole de Tolosa de Llenguadoc, Musetta de *La bohème* al Festival de Gattières i veu del Cel de *Don Carlo* al Grand Théâtre de Bordeus, amb direcció d'Alain Lombard.

Té un ampli repertori d'oratoris: *Stabat Mater* de Dvořák i Pergolesi, *Magnificat* i *Missa infantil* de Rutter, *Himmelfahrts Oratorium* de Bach, *Les sept paroles du Christ* de Dubois, *Petite Messe Solennelle* de Rossini, *Gloria* de Poulenc, *Magnificat* de Vivaldi, *Carmina Burana* d'Orff, *The armed man* de Jenkins, *Krönungsmesse* de Mozart, *Die Schöpfung* de Haydn...

La seva agenda inclou Elen (*Lakmé*) a Marsella, Berta (*Il barbiere di Siviglia*) a l'Òpera Bastille, veu del Cel (*Don Carlo*) a Marsella i el pastoret de *Tannhäuser* a Montecarlo.

Premi Festival Castell de Peralada al 55è Concurs Tenor Viñas. Debuta al Festival.

Mercedes GANCEDO

dama II

Va fer estudis superiors de cant a l'I.S.A. Teatro Colón i va rebre una beca de la Fundación de Música de Cámara (2005-2010). Va rebre la beca a l'ES-MUC per al Màster de Lied Victoria de los Ángeles (2016) i va participar en dos anys consecutius al festival LIFE Victoria. Ha continuat la seva formació a Europa amb J. Aragall, E. Giménez, T. Berganza, M. Freni, M. Caballé, R. Pierotti i C. Bartoli, entre altres cantants.

Debutà als divuit anys com a Despina (*Così fan tutte*), Mystery (*The fairy queen*), Susanna (*Le nozze di Figaro*) i Zerlina (*Don Giovanni*). A Espanya ha cantat Gianetta (*L'elisir d'amore*) al Festival d'Estiu de Calella, Berta (*Il barbiere di Siviglia*) al Teatro Campoamor d'Oviedo, Pamina (*Die Zauberflöte*) i Alisa (*Lucia di Lammermoor*) amb els Amics de

l'Òpera de Sabadell, Clarina (*La cambiale di matrimonio*) i Marianna (*Il signor Bruschino*) per a l'Òpera de Cambra de Barcelona, Micaëla (*Carmen*) al Palau de la Música Catalana i comtessa de Ceprano (*Rigoletto*) al Gran Teatre del Liceu.

Ha rebut una borsa d'estudis a la Competizione dell'Opera (Dresden) i al Concurs de Cant Francesc Viñas; també ha estat guardonada amb el primer premi del CIM, premi a la veu amb més futur al Concurs de Cant de Logronyo, com també el màxim guardó als XXI Pòdiums de Música de Cambra de Catalunya, del XII Premi Luis Mariano, del Concurs Josep Palet, així com el tercer premi del Concurs Pla Balaguer.

Ja ha cantat la Mariana de *Das Liebesverbot* i *Madama Butterfly* la pasada temporada al Festival Castell de Peralada.

Anna ALÀS

dama III

Va néixer a Terrassa, on va iniciar la formació musical. Després de titular-se en cant a l'ESMUC, va ser membre de l'Opera Studio de l'Staatstheater de Nuremberg i va obtenir el màster en lied i oratori a la Hochschule für Musik Hanns Eisler (Berlín) amb A. Fried i W. Rieger. Ha assistit a cursos magistrals amb B. Fassbaender, D. Fischer-Dieskau, I. Gage, B. Fink, T. Quasthoff, T. Hampson, M. Martineau, I. Kirkby, Al Ayre Español... Va guanyar el primer premi del Concurs Joan Massià, i el segon del Concurs Internacional de Lied d'Stuttgart i del d'Òpera Barroca PA Cesti. Ha estat becada per la Humboldt Stiftung, La Caixa-DAAD i Caja Madrid. Ha actuat com a solista en destacats escenaris berlinesos: Staatsoper Unter den Linden, Philharmonie, Volksbühne, Neuköllner Oper i Konzerthaus, i a l'Staatstheater de Wiesbaden

i de Nuremberg, Konzerthaus de Karlsruhe, Landestheater de Detmold, i als festivals Innsbrucker Festwochen der Alten Musik, Heidelberger Frühling, Ludwigsburg Schlossfestspiele, Musikfestspiele Potsdam, Òpera Nacional de Bordeus. I a l'Estat espanyol: Teatro Real, Auditorio Nacional, Palau de la Música Catalana, Auditori de Barcelona, Gran Teatre del Liceu, Palacio de la Ópera de la Corunya, Ópera d'Oviedo, Teatro Arriaga, Teatro Gayarre, Festival de Torroella de Montgrí...

MEZZOSOPRANO

Ha treballat sota la batuta de Marc Minkowski, Thomas Hengelbrock, Konrad Junghanel, Víctor Pablo Pérez i Diego Martín-Etxebarria, entre d'altres. Paral·lelament a un ampli repertori de concert, ha interpretat els rols de Donna Elvira (*Don Giovanni*), Rosina (*Il barbiere di Siviglia*), Rita, L'infant (*L'enfant et les sortilèges*), Dido (*Dido & Aeneas*), Diana (La Calisto), Simplicius (*Simplicius Simplicissimus*), Siebel (*Faust*), Storge (*Jephtha*)...

Ha gravat per a la Bayerische Rundfunk, Westdeutschen Rundfunk, Deutschlandfunk Kultur, COM Ràdio, Catalunya Música, RNE Clásica, Editorial Avenç, Ficta Edicions, Discmedi i Naxos Classics.

L'any 2016 va participar a *Combattimento, amor i lluites als madrigals* de Monteverdi amb direcció escènica de Joan Anton Rechi al Festival Castell de Peralada.

Júlia FARRÉS

Papagena

Nascuda a Sant Cugat del Vallès, estudià a Sofia i amb Renata Scotto a Roma. El 2010 guanyà el Premi Internacional de Santa Chiara (Nàpols) i el de Belcanto Vincenzo Bellini (París). Debutà com a Poussette (*Manon de Massenet*) a Sabadell, seguida de *Roméo et Juliette*, *Die Zauberflöte* i *Carmen*. A La Maestranza ha cantat Woglinde (*Das Rheingold*, producció de La Fura dels Baus), i *La princesa àrabe* (Arriaga) a Pamplona i Madrid. Ha participat al Paphos Aphrodite Festival de Xipre (*Così fan tutte*) i ha protagonitzat *Bohemios* (Vives), *Cançó d'amor i de guerra* (Martínez-Valls) i *Katiuska* (Sorozábal) a l'Estat.

SOPRANO

En oratori ha cantat la *Krönungsmesse* i el *Requiem* de Mozart i el de Fauré, *Stabat Mater* de Pergolesi i *Ein deutsches Requiem* de Brahms.

Acompanyada pels pianistes Robert Lehrbaumer, Stanislav Angelov o Husan Park ha cantat *lieder* no sols a Espanya, sinó també a Alemanya, Finlàndia i Itàlia. Del repertori dels segles XX i XXI, canta Webern, *Pierrot lunaire* de Schönberg i obres de Roland Schmidt, Agustí Charles Igor Lešnik.

Acompanyada per nombroses orquestres catalanes, espanyoles i internacionals (Prague Philharmonic Orchestra, Berlin Kammerorchester, Rencontres Musicales de Puteaux, Orchestra Città di Ferrara...), ha treballat amb els directors Marco Guidarini, Roberto Rizzi Brignoli, Pedro Halfter, Gerard Claret, Fausto Nardi, Joan Cerveró o Jordi Bernàcer.

Ha fet gravacions per a RNE, Catalunya Ràdio i Bayerische Rundfunk. Amb el pianista Daniel Blanch va presentar al Palau de la Música Catalana *L'abril ha florit* (La Mà de Guido), primer CD de la integral per a veu i piano del compositor i violinista Rafael Ferrer (1911-1988), que també ha portat a Lleida i Cervera. Recentment ha participat en l'estrena absoluta de *Don Perlimplín*, òpera de V. Egea, a Pamplona.

Al Festival Castell de Peralada ha interpretat el rol d'Inés (*Il trovatore*), amb Leo Nucci, i Isabella (*Das Liebesverbot*) en versió reduïda per a orquestra de cambra, així com un recital amb piano.

Adrian ERÖD

Papageno

El baríton austríac és un dels grans favorits, tant del públic com de la crítica, a l'Staatsoper de Viena, on és resident. Té una diversitat molt àmplia, que va de Figaro d'*Il barbiere di Siviglia* de Rossini, a Valentin de *Faust* de Gounod, Billy Budd del mateix títol de Britten o Lescaut de *Manon* de Massenet.

El seu èxit espectacular amb Christian Thielemann com a Sixtus Beckmesser dels *Meistersinger von Nürnberg* de Wagner li va valer ser convidat a cantar el paper al Bayreuther Festspiele i a Zuric, Colònia, Leipzig, Tòquio i Amsterdam.

Des que el 2001 va debutar a l'Staatsoper de Viena com a Mercutio de *Roméo et Juliette* de Gounod, ha interpretat els papers de Guglielmo, comte d'Almaviva, Dr. Falke, Albert (*Werther*) i Olivier (*Capriccio*). També ha actuat al Teatro La Fenice de Venècia, Staatsoper d'Hamburg, Oper Frankfurt, Òpera Nacional de Tòquio, Opera de París i Houston Grand Opera.

Durant els propers anys actuar a l'Òpera Nacional de Tòquio, Salzburger Festspiele, Òpera de Marsella, Semperoper de Dresden o al Teatro Real de Madrid, entre altres escenaris.

Paral·lelament a la seva carrera operística, Adrian Eröd ha tingut un enorme èxit en el camp dels concerts. Ha actuat amb Riccardo Muti i la Wiener Philharmoniker, amb Sir Simon Rattle i la Berliner Philharmoniker, i amb Nikolaus Harnoncourt a la *Matthäuspassion* de Bach; amb Fabio Luisi en la cantata *Carmina Burana* d'Orff al Suntory Hall de Tòquio, i a la Concertgebouw d'Amsterdam, Konzerthaus i Musikverein de Viena, Festival de Lucerna, Salzburger Mozart Woche, Styriarte Graz i Festival Beethoven de Bonn.

Debuta al Festival Castell de Peralada.

TENOR

Francisco VAS

Monostatos

Ha cantat al Teatro Real, Palacio Euskalduna, Théâtre de la Bastille de París, Teatro São Carlos, Ópera de Santiago de Compostel·la, Ópera d'Oviedo, Teatro de la Zarzuela de Madrid, Festival de Granada i Teatro de la Maestranza de Sevilla, entre d'altres. I ho ha fet amb els papers d'Incredibile d'*Andrea Chénier*, Scaramuccio d'*Ariadne auf Naxos*, Cassio d'*Otello*, Guillot de Morfontaine de *Manon*, Goro de *Madama Butterfly*, Bob Boles de *Billy Budd*, Armand des Grieux de *Boulevard Solitude*, Arbace d'*Idomeneo*, Spoletta de *Tosca* i Pang de *Turandot*.

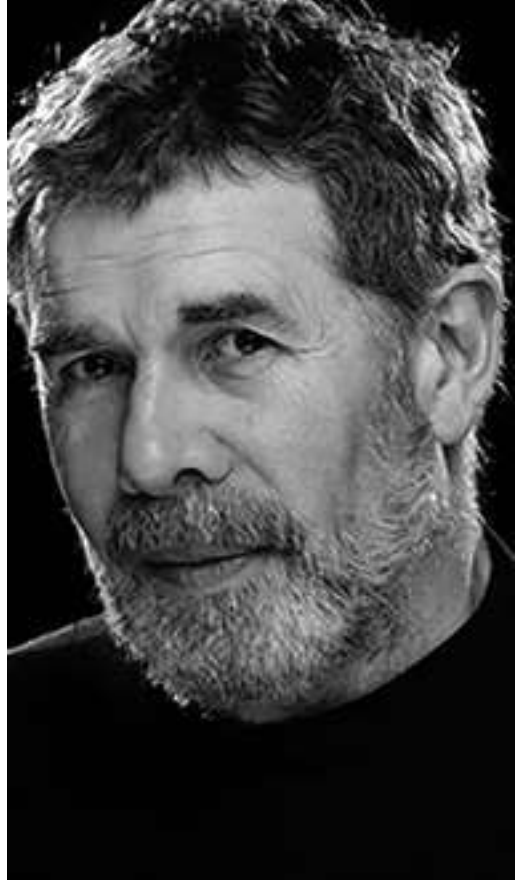
Des de la temporada 1993-94 canta habitualment al Gran Teatre del Liceu, on recentment ha interpretat els papers de White Minister de *Le Grand Macabre*, Abate di Chazeuil d'*Adriana Lecouvreur* o Loge de *Das Rheingold*.

TENOR

Torna al Festival Castell de Peralada, on ha cantat com a Incredibile d'*Andrea Chénier*, amb direcció escènica d'Alfons Romero Mora, i a l'edició del 2015 va ser Cassio de l'*Otello* de Verdi dirigida per Paco Azorín.

Lluís SOLER

tercer sacerdot

Nascut a Manlleu, s'introduí al món del teatre professional als 36 anys. El 1990 actuà a *Fi de partida* de S. Beckett (dirigida per Jordi Mesalles) i a *El banc d'A. Guelman* (dirigida per Boris Rotenstein) i guanyà el Premi Revelació de la crítica teatral de Barcelona. El 1991 intervingué, entre d'altres, a *Somni d'una nit d'estiu* (direcció: Calixto Bieito) i a *Desig* de Josep M. Benet i Jornet (direcció: Sergi Belbel). Inicià una col·laboració amb Belbel que s'ha perllongat en els anys i encara dura, de la qual destaquen els títols: *El mercader de Venècia* de W. Shakespeare (1994), Premi Butaca del 1995; *L'avar* de Molière, amb què guanyà el Premi de la Crítica de Barcelona i el Premi Butaca al millor actor de teatre (1996); *L'estiueig* de C. Goldoni (1999); *La dona incompleta* de D. Plana (2001); *Dissabte, diumenge, dilluns* d'E. De Filippo (2002); *El mètode Grönholm* de J. Galceran (2003); *A la Toscana* de S. Belbel (2007), i *L'inspector* de N. Gógol (2009). També ha treballat amb els directors Mario Gas, Anna Lizaran, Magdalena Puyo, Frederic Roda, Oriol Broggi, Carlota Subiró, Antonio Calvo i Josep Maria Mestres.

L'any 2014 s'inicià en la direcció amb *Pensaments secrets* de David Lodge. Per a la televisió ha treballat en pel·lícules i sèries diverses: *Arnau* (1994), *Poblenou*, *Laberint d'ombres* (1998-2000) o *El cor de la ciutat* (2004-2009). I en cinema ha participat a *La ciudad de los prodigios* (1998), dirigida per Mario Camus; *Bienvenido a Farewel Goodman* (2008), dirigida per Xavi Puebla; *Tramontana* (2009) de Ramon Gieling, i *Caracremada* (2010) de Lluís Galter. Actua també com a rapsode i ha traduït al català *El rei Lear* de W. Shakespeare (2008).

Va debutar al Festival Castell de Peralada amb *El rapte del serrall* de Mozart, sota la direcció escènica de Mario Gas, l'any 1997.

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

És

l'orquestra més antiga de l'Estat espanyol. Durant gairebé 170 anys d'història ha estat dirigida per les més grans batutes, d'Arturo Toscanini a Erich Kleiber, d'Otto Klemperer a Hans Knappertsbusch, de Bruno Walter a Fritz Reiner, Richard Strauss, Aleksandr Glazunov, Ottorino Respighi, Pietro Mascagni, Igor Stravinsky, Manuel de Falla o Eduard Toldrà, fins a arribar als nostres dies amb Riccardo Muti o Kirill Petrenko.

Ha estat la protagonista de les estrenes del gran repertori operístic a la península Ibèrica, del Barroc als nostres dies, i al llarg de la seva història ha dedicat també una especial atenció a la creació lírica catalana.

Va fer el seu debut el 1847 amb un concert simfònic dirigit per Marià Obiols, i amb *Anna Bolena* de Donizetti com a primera òpera. Des de llavors ha actuat de forma continuada durant totes les temporades del Teatre.

Després de la reconstrucció del 1999, n'han estat directors titulars: Bertrand de Billy (1999-2004), Sebastian Weigle (2004-2008), Michael Boder (2008-2012) i, des del setembre del 2012, Josep Pons.

L'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu ha participat en nombroses ocasions al Festival Castell de Peralada, des del concert inaugural el 1987 amb "Mozart i Salieri" i el *Requiem* de Mozart, dirigit pel mestre Antoni Ros-Marbà, a les darreres edicions amb les estrenes de les noves produccions operístiques *Andrea Chénier*, dirigida per Marco Armiliatto, *Otello* de Verdi, dirigida pel mestre Riccardo Frizza o *Turandot*, sota la batuta de Giampaolo Bisanti.

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Concertino

Liviú MORNA

VIOLÍ I

Eva PYREK (Solista)

Oksana SOLOVIEVA

Renata TANOLLARI

Oleg SHPORT

Yana TSANOVA

Sergey MAIBORODA

Claudia BAK

Raúl SUÁREZ

Marta WASILEWICZ *

Alexa FARRÉ *

Ana Paula BANCIU *

VIOLÍ II

Christo KASMETSKI (Solista)

Magdalena KOSTRZEWSKA

Mercè BROTONS

Andrea CERUTI

Charles COURANT

Mijai MORNA

Kalina MACUTA

Piotr JECZMYK

Alexandre POLONSKY

Sergi PUENTE

VIOLA

Fulgencio SANDOVAL (Solista)

Birgit SCHMIDT

Marie VANIER

Claire BOBIJ

Bettina BRANDKAMP

Franck TOLLINI

Anna ALDOMÀ *

VIOLONCEL

Màrius DÍAZ (Solista)

Guillaume TERRAIL**

Mathias WEINMANN

Òscar ALABAU

Andrea AMADOR *

CONTRABAIX

Savio DE LA CORTE (Solista)

Cristian SANDU

Joaquín ARRABAL

FLAUTA

André CEBRIÁN *

Aleksandra MILETIC

OBOÈ

Barbara STEGEMAN *

Enric PELLICER

CLARINET

/ CORNO DI BASSETTO

Darío MARÑO *

Sergi RODRIGO *

FAGOT

Guillermo SALCEDO (Solista)

Juan Pedro FUENTES

TROMPA

Ionut PODGOREANU (Solista)

Cadenas PABLO

TROMPETA

Josep Anton CASADO (Solista)

Raúl CALVO *

TROMBÓ

Juan GONZÁLEZ (Solista)

Emilio ALMENAR *

Luis BELLVER (Solista)

TIMPANI

Ferran ARMENGOL *

GLOCKENSPIEL

Jordi TORRENT *

* Assistència

COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

SOPRANOS I

Margarida BUENDIA

Olatz GORROTXATEGI

Carmen JIMÉNEZ

Glòria LÓPEZ PÉREZ

Raquel LUCENA

Encarna MARTÍNEZ

Raquel MOMBLANT

Eun Kyung PARK

Maria SUCH

SOPRANOS II

Núria CORS

Mariel FONTES

Mònica LUEZAS

Maria GENÍS *

M. Àngels PADRÓ

Angèlica PRATS

Elisabet VILAPLANA

Helena ZABOROWSKA

MEZZOSOPRANOS

Teresa CASADELLÀ

Rosa CRISTO

Marta POLO

Olga SZABO

Tanit BONO *

CONTRALTS

Mariel AGUILAR

Sandra CODINA

Hortènsia LARRABEITI

Yordanka LEON

Elizabeth MALDONADO

Ingrid VENTER

TENORS I

Daniel M. ALFONSO

Josep M. BOSCH

José Luis CASANOVA

Sung Min KANG

Xavier MARTÍNEZ

José Antonio MEDINA

Joan PRADOS

Llorenç VALERO

Sergi BELLVER *

TENORS II

Omar A. JARA

Graham LISTER

Josep Lluís MORENO

Carles PRAT

Emili ROSÉS

BARÍTONS

Xavier COMORERA

Gabriel DIAP

Ramon GRAU

Lucas GROPPPO

Plamen PAPAŽIKOV

Joan Josep RAMOS

Miquel ROSALES

BAIXOS

Miguel Àngel CURRÁS

Dimitar DARLEV

Ignasi GOMAR

Ivo MISCHEV

Mariano VIÑUALES

* Assistència

Cor del Gran Teatre del Liceu

Va néixer juntament amb el Teatre el 1847 i des d'aleshores protagonitza les estrenes a l'Estat espanyol de pràcticament tot el repertori operístic, del Barroc als nostres dies. Al llarg d'aquests gairebé 170 anys, el Cor del Gran Teatre del Liceu (GTL) ha estat dirigit per les més grans batutes, d'Arturo Toscanini a Erich Kleiber, d'Otto Klemperer a Hans Knappertsbusch, de Bruno Walter a Fritz Reiner, Richard Strauss, Aleksandr Glazunov, Ottorino Respighi, Pietro Mascagni, Igor Stravinsky, Manuel de Falla o Eduard Toldrà, fins a arribar als nostres dies amb Riccardo Muti o Kirill Petrenko, i pels més grans directors d'escena.

El Cor del GTL s'ha caracteritzat històricament per una vocalitat molt adequada per a l'òpera italiana, tot consolidant un estil de cant gràcies a la mà del gran mestre italià Romano Gandolfi, assistit pel mestre Vittorio Sicuri, que en fou el director titular al llarg d'onze anys i que creà una escola que ha tingut continuïtat amb José Luis Basso i actualment amb Conxita García. També han estat directors titulars del Cor: Peter Burian, Andrés Máspero i William Spaulding.

El Cor del Gran Teatre de Liceu ha participat en nombroses ocasions al Festival Castell de Peralada, des del concert inaugural el 1987 titulat "Mozart i Salieri" i el *Requiem* de Mozart, dirigits pel mestre Antoni Ros-Marbà. Les seves darreres participacions han estat amb la produccions d'*Otello* de Verdi, amb direcció escènica de Paco Azorín, i l'edició passada a *Madama Butterfly*, dirigida pel director d'escena Joan Anton Rechi.

VEUS - Cor Infantil Amics de la Unió

els tres nens

Neix el 1996 a l'Escola de Música creada dins la Societat Coral Amics de la Unió de Granollers. Dirigit per Josep Vila i Jover des de la seva formació, destaca per la qualitat, l'eclecticisme i la singularitat de les seves propotes. Format per veus blanques entre dotze i disset anys, està considerat una de les formacions de més nivell de Catalunya i interpreta obres de diferents períodes i estils. Tots els membres del cor reben classes de cant i tècnica vocal. Ha participat en nombrosos festivals internacionals, com el Festival Voix, Festival Coral Internacional de Taipei i premiat en nombrosos certàmens i concursos, com el Premi Guido d'Arezzo, el primer premi al 47 Certamen Coral de Tolosa i la Silver Rose Bowl del concurs Let the Peoples Sing! (2013). Recentment ha participat en produccions del Gran Teatre del Liceu, com *Conte de Nadal* i *Werther* (2017), *Macbeth* i *Otello* (2016). Enguany ha col·laborat amb l'OBC (*Kaddish* de Bernstein, *Missa* de Bernstein) el 2017 i amb J. Savall (*Passió segons Marc* de J. S. Bach, tot assumint-ne les veus femenines el 2018 i la *Passió segons sant Mateu* de J. S. Bach el 2015). També ha actuat en els principals escenaris, programacions estables i festivals del país (FEMAP, Cap Roig). Igualment ha participat al Festival Castell de Peralada amb *Turandot* (2016). Properament el cor viatjarà a la Xina, França i als EUA per oferir gires de concerts.

Josep Vila i Jover, considerat un dels millors directors de cors infantils d'Europa, és convidat habitualment a tallers i festivals internacionals, com el festival EUROTREFF 17 a Wolfenbüttel. Des del 1995 és el director artístic de la Societat Coral Amics de la Unió.

VEUS - COR INFANTIL AMICS DE LA UNIÓ

JÚLIA CARREÑO, NÚRIA POU, ANNA RUIZ, AINA SALA, JÚLIA SALAMERO I NÚRIA VIVES

MÚSICA ANTIGA

PASSIÓ SEGONS SANT MATEU, DE BACH

JORDI SAVALL - EL SO ORIGINAL

16 d'abril 2019

L'AUDITORI

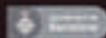
Entrades ja a la venda:
www.auditori.cat
A partir de 20€

Viu la força de la Passió segons sant Mateu, de Bach, amb el segell personal del mestre **Jordi Savall**.

Un diàleg musical magistralment dirigit per tota una llegenda de la música antiga.

Descobreix les joies de la propera temporada de Música Antiga a auditori.cat

L'Auditori és un consorci de

Consorci de Catalunya
Departament de Cultura

Mitjans patrocinadors

LA VANGUARDIA

CATALUNYA
RÀDIO

>3

Conxita GARCIA

directora del Cor

És la directora del Cor del Gran Teatre del Liceu, càrrec que la projecta com una de les figures més rellevants de la direcció coral de la seva generació.

Nascuda a Barcelona, es graduà en direcció d'orquestra, direcció de cor i cant. Va ser fundadora i directora del Cor Jove de l'Orfeó Català i sotsdirectora de l'Orfeó Català. També ha estat directora del Cor dels Amics de l'Òpera de Girona i presidenta de la Federació de Corals Joves de Catalunya, amb la qual va ser guardonada amb el Premi Nacional de Cultura de la Generalitat de Catalunya (1994). Paral·lelament a l'activitat com a directora del Cor del GTL i com a directora convidada d'altres agrupacions corals, també desenvolupa una important tasca pedagògica en cursos internacionals de direcció coral. Ha realitzat nombrosos concerts a les millors sales d'arreu d'Europa i nombrosos enregistraments en CD i DVD, i per a ràdio i televisió. Debutà al Gran Teatre del Liceu com a mestra assistent del Cor i ha col·laborat en la direcció musical de diferents produccions operístiques. Continuadora de l'estil de cant iniciat per Romano Gandolfi i seguit per José Luis Basso, de qui Conxita Garcia fou directora assistent, va ser nomenada directora titular del Cor del Gran Teatre del Liceu l'any 2015.

Va debutar al Festival Castell de Peralada amb *Otello* de Verdi l'any 2015 i l'any passat hi va tornar amb *Madama Butterfly*.

La programació més completa d'òpera i ballet de la ciutat de Barcelona:

AIDA, JONAS KAUFMANN BAJO LAS ESTRELLAS, LA VIUDA ALEGRE, LA BOHÈME, ALCINA, LES HUGUENOTS, MAYERLING, LAS VALQUIRIAS, LA SYLPHIDE, RED SQUARE CONCERT NETREVKO & HVOROSTOVSKY, ATILA, DON QUIXOTE, DON GIOVANNI, SIMÓN BOCCANEGRA, L'ITALIANA IN ALGERI, EL TRENCANOUS, OPERA GALA, EL PAÍS DE LAS SONRISAS, ANDREA BOCELLI, INTIMISSIMI ON ICE, EL PAÍS DE LAS SONRISAS, LA BAYADERE, LA DAMA DE PICAS, CARMEN, LA TRAVIATA, ARIADNE AUF NAXOS, NORMA, MACBETH, A NIGHT OF LOVE WITH NETREBKO & EYVAZOV, MADAMA BUTTERFLY, ANDREA CHÉNIER BELLA DORMENT, GISELLE, LA FORZA DEL DESTINO, THE GOLDEN AGE, LA GIOCONDA, LADY MACBETH OF MTSENSK, FAUST, LA TRAVIATA, MIX BALLET, CARMEN SUITE/PETRUSHKA, ERNANI, MANON, ROMEO Y JULIETA, RIGOLETTO...

CINEMES GIRONA

C/ Girona, 173-175

BARCELONA

www.cinemesgirona.cat

Albert FAURA

disseny d'il·luminació

Nascut a Barcelona. Llicenciat en disseny d'il·luminació per l'Institut del Teatre, també seguí un curs d'il·luminació de teatre del British Council de Londres.

Treballa internacionalment, amb els directors J. M. Flotats, S. Belbel, Bigas Luna, N. Joel, M. A. Mareli, els dissenyadors d'escenaris E. Frigerio, M. Amenós, F. Amat, els coreògrafs C. Gelabert i R. Oller, i al Centro Dramático Nacional, Teatre Nacional de Catalunya, Festival Grec de Barcelona, Teatro Filarmonico de Verona, Washington National Opera, Opéra National de París, Maggio Musicale Fiorentino, Houston Grand Opera...

Fotografia: David RUANO

Premiat en múltiples ocasions, dels seus treballs en òpera el 2018 destaquen: *Il trovatore* de Verdi (J. A. Rechi, Ooppera Baletti, Hèlsinki), *Il mondo de la Luna* de Haydn (E. Sagi), *Il barbiere di Siviglia* de Rossini (J. Font), i el 2017: *La Cenerentola* de Rossini (J. Font), *La brèche* J. A. De Zeegant (P. Azorín), *Il trovatore* de Verdi (J. A. Rechi), *Ensenyança lliure* de G. Perrin i M. Palacios i *La gatita blanca* de J. J. Veyán i J. Capella. En teatre ha participat en muntatges destacats: *Molt soroll per no res* de Shakespeare (À. Llàcer, TNC), *Relato de naufrago* de García Márquez, dramatització d'I. García May (M. Montserrat, Bitó-Teatre Lliure de Barcelona), *Scaramouche* (J. Ll. Bozzo, Dagoll Dagom, Teatre Victòria), *En veu baixa* d'O. MacCafferty (F. Madico, Teatre Lliure), *Voronia* de La Veronal (Festival Grec 2015). Igualment, ha treballat com a il·luminador en nombroses exposicions i gales, tot destacant l'Exposició Universal de Xangai (2010) i la gala dels Premis Nacionals de Catalunya (2009).

Ha participat al Festival Castell de Peralada en nombroses ocasions: *Il teatro alla moda* (1999) dirigida per R. Novell, Mass de Bernstein (2000), *Il tabarro / Gianni Schicchi* de Puccini (2001), *Orfeo ed Euridice* de Gluck amb direcció escènica de J. Font-Comediants (2002), *La verbena de la Paloma* de Bretón, versió escènica de Comediants (2005) i *Otello* de Verdi, amb direcció escènica de P. Azorín (2015).

Francesc ISERN

disseny de vídeo

Llicenciat en interpretació per l'Institut del Teatre i en art electrònic i disseny digital per l'Escola Superior de Disseny, s'ha format en guió de formats televisius amb Joan Tharrats al Taller de Guionistas i acumula una dilatada experiència en el camp de la creació audiovisual.

En teatre ha dissenyat els audiovisuals dels espectacles *Confessió d'un expresident* (Xavi Ricart; La Brutal; Club Capitol, 2016); *Caïm i Abel* (Marc Artigau; La Perla 29; Biblioteca de Catalunya, 2016); *Els cors purs* (Oriol Broggi; La Perla 29-Focus; Teatre Romea, 2016); *Panorama des del pont* (Georges Lavaudant; Romea, 2016); *Fang i setge* (Marc Angelet; Teatre Victòria, 2016); *Incerta*

glòria (Àlex Rigola; Heartbreak Hotel-Teatre Nacional de Catalunya, 2015); *Incendis* (Oriol Broggi-La Perla 29; Biblioteca de Catalunya, 2015); *Götterdämmerung* (Robert Lepage; Metropolitan Opera de Nova York, 2012); *Marfúrius* (Jordi Basora-La Seca; Museu Picasso, 2015); *Una giornata particolare* (Oriol Broggi-La Perla 29; Biblioteca de Catalunya, 2015); *Cels* (Oriol Broggi-La Perla 29; Biblioteca de Catalunya, 2014), títol nominat als Premis de la Crítica als millors audiovisuals 2014; *L'orfe del clan dels Zhao* (Oriol Broggi-La Perla 29; Teatre Romea, 2014), que obtingué sis Premis Butaca 2014; *Translations* (Ferran Utzet-La Perla 29; Biblioteca de Catalunya, 2014), nominada als Premis Butaca 2014; *Adiós a la infància* (Oriol Broggi-La Perla 29; Teatre Lliure, 2013), nominada als Premis Max 2014.

Berta RIERA

disseny de vestuari

Titulada en disseny de moda per l'Escola d'Arts i Tècniques de la Moda de Barcelona (BA Honours in Fashion, Winchester School of Arts) l'any 2000, és col·laboradora habitual d'Oriol Broggi i La Perla 29, i ha participat en diversos muntatges: *Bodas de sangre* (2017), *Al nostre gust* (2016) *Una giornata particolare* (2015), *Cels* (2014), *28 i mig* (2013), *Cyrano de Bergerac* (2012), *Luces de bohemia* (2011) i *Questi fantasmí* (2010) a la Biblioteca de Catalunya; *L'orfe del clan dels Zhao* (2014) i *Incendis* (2012), estrenades al Teatre Romea de Barcelona, i *Adiós a la infància* (2014) al Teatre Lliure.

També ha estat col·laboradora d'Àlex Rigola a *El policia de las ratas* (2014), *Coriolà* (2012), *The end* (2011), *Gata sobre teulada de zinc calenta* (2010), *Nixon-Frost* (2009), *2666* (2007), totes al Teatre Lliure, i *Tragèdia* (2012) estrenada al Teatre Grec, mentre que *Días mejores* (2009) i *Largo viaje hacia la noche* (2006) al Teatro de la Abadía de Madrid. Recentment ha treballat amb la companyia La Virguería: *Medussa* (TNC, 2017), Premi Quim Massó i Serra d'Or. També amb la companyia Sixto Paz Produccions, en muntatges com ara *Dybbuk* (2016), dirigida per Pau Roca, i *L'efecte* (2015), dirigida per Carol López, estrenades a la Sala Beckett. Amb el director Pau Miró ha treballat als projectes *Un tret al cap* (Sala Beckett, 2017), *Victòria* (TNC, 2016) i *Els jugadors* (Teatre Lliure).

També ha participat en projectes de Pere Riera, Toni Casares, Albert Espinosa, Carlota Subirós, Sílvia Munt, Marta Angelat...

Ha guanyat el Premi Butaca de vestuari pels muntatges *L'orfe del clan dels Zhao* (2014) i *Alícia, un viatge al país de les meravelles* (2010) i ha estat nominada als Premis de la Crítica 2015.

Associació d'Amics
de l'Òpera de Sabadell

òperacatalunya

TEMPORADA 2018-2019

Falstaff G. Verdi
(1813-1901)
Octubre - Novembre 2018

Thamos W.A. Mozart
(1756-1791)
Novembre 2018

L'elisir d'amore G. Donizetti
(1797-1848)
Febrer - Març 2019

La bohème G. Puccini
(1858-1924)
Maig 2019

Ciutats i teatres on es representaran les òperes del Cicle d'Òpera a Catalunya:

Sabadell Teatre La Faràndula - Girona Teatre Municipal - Granollers Teatre Auditori

Lleida Teatre de la Llotja - Manresa Teatre Kursaal - Reus Teatre Fortuny - St. Cugat del V. Teatre-Auditori

Tarragona Teatre Tarragona - Tortosa Teatre Felip Pedrell - Vic Teatre L'Atlàntida - Viladecans Atrium

Producció i organització del
Cicle d'Òpera a Catalunya:

Associació d'Amics
de l'Òpera de Sabadell

Presidenta i directora artística: Mima Lacambra - AAOS. Tel. 93 725 67 34 - aaos@aaos.info - www.aaos.info

Patrocinen: Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 Ajuntament de Sabadell

 inaem

 Diputació
Barcelona

Amb el suport de: **Sabadell**
Fundació

Col·labora: **LA VANGUARDIA**

LA FLAUTA MÁGICA

PREHISTORIA

Érase una vez la Reina de la Noche y su esposo que gobernaban el séptimo círculo solar. Al fallecer él, la Reina cedió todo el poder al sabio Sarastro, con el encargo de ocuparse de la educación de su hija, Pamina.

ACTO I

Una serpiente gigante amenaza a Tamino, perdido en los dominios de la Reina de la Noche. Desarmado y atezado por el miedo, cae desmayado. Tres damas, atraídas por la belleza del joven, lo rescatan del monstruo. Prometen verlo pronto de nuevo y se apresuran a explicar a su señora el incidente y la presencia del joven en su reino.

Tamino despierta y encuentra a Papageno, pajarero de la Reina de la Noche. Este presume de su victoria frente a la serpiente, pero las tres damas regresan por sorpresa y descubren su mentira, siendo castigado por embustero. Han regresado para entregar a Tamino un retrato de Pamina, hija de la Reina de

la Noche, secuestrada –según las damas– por Sarastro. Al ver la imagen, Tamino se enamora a primera vista e inmediatamente se muestra dispuesto a rescatarla. Aparece la Reina de la Noche y le promete, si logra la misión, concederle la mano de Pamina. Papageno se ofrece a acompañar a Tamino como criado en esta empresa. Como protección en su viaje al reino de Sarastro, Tamino recibe una flauta y Papageno un juego de campanillas (*glockenspiel*), instrumentos mágicos cuyo poder amansa y calma a animales y seres humanos. Además contarán con la ayuda de tres niños para indicarles el camino correcto.

En el palacio de Sarastro, Monostatos, esclavo de Sarastro, acosa a Pamina, que se halla bajo su custodia. De repente aparece Papageno para impedir el avance de Monostatos. Tanto él como Monostatos creen –ante la exótica apariencia del otro– encontrarse frente al diablo y ambos huyen despavoridos. Pamina cae desmayada. Papageno reconoce a Pamina gracias al retrato y le explica que Tamino vendrá a rescatarla.

ISABEL DE PEDRO

Los tres niños conducen a Tamino hasta los templos de la sabiduría, la razón y la naturaleza, rogándole que sea firme, paciente y callado para alcanzar su objetivo. Dispuesto a comenzar de inmediato su aventura, es interrumpido por un sacerdote que le cuenta los motivos por los que Sarastro mandó secuestrar a Pamina. La simple noticia de que Pamina está viva le llena de esperanzada alegría. Empieza a tocar la flauta mágica. El sonido atrae a las fieras del bosque, que ahora protegerán a Tamino. También Pamina y Papageno, que han logrado escapar, escuchan el dulce sonido de la flauta y van en su busca. Monostatos intenta atraparlos de nuevo. Entonces Papageno toca las campanillas y calma al esclavo y sus violentas intenciones.

Aparece Sarastro, acompañado por los vítores de su séquito. Perdona a Pamina por su intento de fuga y la protege del acoso de Monostatos, que es castigado. Pero antes de dejarla libre, ella y el forastero tienen que someterse a una prueba de iniciación.

ACTO II

Sarastro explica a Tamino y Papageno las condiciones para superar las pruebas. Primer mandamiento: prohibido hablar. Para Papageno, un verdadero desafío. Aunque ante la esperanza y promesa de que luego le aguardará una compañera, se muestra dispuesto a tan difícil prueba. Aparecen las tres damas y avisan de que la Reina de la Noche se encuentra en el palacio buscando a Pamina. Le recuerdan a Tamino su promesa y le amenazan con la muerte si no la cumple. Tamino se mantiene firme, mientras que Papageno comienza a dudar. Los sacerdotes expulsan a las damas.

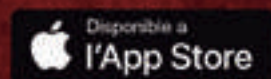
Monostatos intenta de nuevo acercarse a una dormida Pamina para robarle un beso, pero es detenido por la aparición de la Reina de la Noche. Esta exige a su hija que mate a Sarastro para recuperar el poder sobre el séptimo círculo solar. Pamina se muestra incapaz de responder a los deseos de su madre, a pesar de su amor filial. Interviene Monostatos, que promete hacer lo que sea para obtener el amor de Pamina. Sarastro, acostumbrado a las perversas intenciones de su esclavo, lo expulsa de palacio. Monostatos, dispuesto a vengarse, se une al séquito de la Reina de la Noche.

NO ET PERDIS RES LA TEVA GUIA DIGITAL DEL FESTIVAL

DESCARREGA'T GRATIS L'APP DEL FESTIVAL!

Nova guia digital interactiva amb la programació, articles, entrevistes, vídeos... i molt més!

Empieza una nueva prueba y Papageno flaquea en su determinación. Es abordado por una vieja, que le sonsaca con astucia un compromiso de matrimonio. Papageno se anima a seguir, pero fracasa y es separado de Tamino. Regresa la vieja, que se descubre como Papagena, la tan anhelada compañera. Pero su felicidad es breve. Papageno es separado de Papagena.

Los tres niños salvan a Pamina –desilusionada por el silencio de Tamino– de un intento de suicidio, asegurándole que es amada. Pamina va en busca de Tamino para unirse a él. Acompañados por dos caballeros armados, y con la ayuda de la flauta mágica, ambos superan las últimas

pruebas. Cuando un desesperado Papageno también amenaza con suicidarse si no vuelve a ver a Papagena, intervienen de nuevo los tres niños para recomendarle que haga sonar otra vez su juego de campanas... y Papagena aparece.

Monostatos intenta una vez más secuestrar a Pamina, dispuesto a cumplir por la fuerza la promesa que le han hecho: recibir a Pamina como esposa. Es vencido y junto con la Reina de la Noche y sus damas son expulsados del reino de Sarastro. Entonces aparecen, exhaustos debido a las pruebas superadas, Pamina y Tamino, por todos festejados como nuevos iniciados.

Edició

Susana RODRÍGUEZ

Disseny de la coberta

Susana RODRÍGUEZ

Selecció de textos

Juan Carlos OLIVARES

Assessorament lingüístic

Francesc X. NAVARRO

Impressió

Selegraf S.L.

El **FESTIVAL CASTELL DE PERALADA** és membre de:
OPERA EUROPA, ÓPERA XXI, EFA i FESTCLÁSICA

www.festivalperalada.com

 #FestivalPeralada | #32FestivalPeralada | #Peratu

FESTIVAL CASTELL PERALADA

JULIOL - AGOST 2018

www.festivalperalada.com

    #FestivalPeralada | #32FestivalPeralada | #Peratu